

Darius Kundrotas

Visavaldis
Dievas

MALONĖS ŽINIA

www.maloneszinia.lt

Turinys

ĮVADAS	5
--------------	---

I DALIS

VISA VALDANTIS DIEVAS	9
AR DIEVAS IŠSIRENKA?	23
ŽMOGUS NEIEŠKO DIEVO	26
ŽMOGAUS PASIRINKIMO LAISVĖ.....	32
TIKINČIOJO PASIRINKIMAS.....	41
PRAŽŪTINGI PASIRINKIMAI	45
STICHIJOS, KATASTROFOS	48
KARAI, KONFLIKTAI	53

II DALIS

DIEVO VEIKLA KRISTAUS KŪNE	57
Kada ir kaip atsirado Kristaus kūnas?	58
Krikštas į Kristaus kūną	59
Kristaus kūno gimimas	60
Kristaus kūno suplanavimas	62
Kristaus kūno palaiminimai	63
Proto atnaujinimas Dievo žodžiu	64
Tikėjimas Dievo žodžiu	65

ĮVADAS

Kai po dvasinio atgimimo tampame Dievo žmonėmis ir Dievas apsigyvena mumyse, Jis mums darosi be galo artimas. Mūsų kūnai tampa Dievo šventykla ir, kaip sakoma, kur einame, ten savyje nešamės ir Dievą. Atsiradus šiam ryšiui su Dievu, mes trokštame Jį pažinti artimiau. Mes norime pažinti Jo planus, Jo siekius, Jo mintis, Jo charakterio savybes. To paties iš mūsų nori ir Dievas. Ši Dievo norą Pirmame laiške Timotiejui mums atskleidžia apaštalas Paulius: „Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“ (1 Tim 2, 3. 4). Dievas siekia išgelbėti visus žmones. Taip pat Jis trokšta, kad tikintieji pažintų tiesą. Tiek Dievo, tiek mūsų norai sutampa – Jis nori, kad mes Jį pažintume, o mes norime kuo daugiau sužinoti apie savo Dievą.

Kad galėtume pažinti Dievą, mums būtina įvertinti vieną svarbų dalyką – savo pačių protu mes negalime pažinti Dievo. Tai padarius mums atsiveria durys į Dievo pažinimą. Šią tiesą labai puikiai iliustruoja Rašte aprašomas nutikimas su apaštalu Pauliumi. Apaštalas Paulius skelbė Malonės evangeliją. Ši žinia nepatiko žydams, ir jie nutarė susidoroti su apaštalu. Ir nors Pauliui pavyko išvengti grėsmingų žydu, tačiau jis pateko į romiečių rankas. Kai su kitais kaliniais Paulius buvo gabenamas laivu į Romą, kad stotų prieš ciesoriaus teismo krasę, jų laivą sudaužė audringos jūros bangos. Laimei, netoli sudužusio laivo buvo Melitos sala. Visa laivo įgula metėsi į jūrą ir, kas ant lentų, kas ant laivo nuolaužu, kas savo jėgomis, pasiekė sausumą ir taip išsigelbėjo. Melitos salos gyventojai juos svetingai priėmė, leisdami jiems pasišildyti prie laužo ir išsidžiovinti drabužius. Kas nutiko toliau, skaitome Rašte:

„Ir kai Paulius pririnko glėbį pagalių ir sudėjo juos ant ugnies, iš karščio išėjo angis ir įsikabino jam į ranką. Ir kai barbarai pamatė nuodingą gyvūną, pakibusį jam ant rankos, jie tarė tarpusavyje: 'Be jokių abejonių šitas žmogus yra žmogžudys ir nors jis ir išsigelbėjo iš jūros, tačiau kerštas neleidžia jam gyventi'“ (Apd 28, 3-4).

Knygoje naudojamos citatos –
iš angliškosios KJV Biblijos

Pauliui įkando nuodinga gyvatė. Atkreipkite dėmesį, ką pasakė visa tai stebėję barbarai. Jie buvo įsitikinę, kad Paulius buvo nusi-kaltėlis, ir kažkokios tai jėgos nori jam už tai atkeršyti; kad Pauliui nors ir pavyko išsprūsti iš jūros glėbio, tačiau štai sausumoje jo laukė kitas pavojus – nuodinga gyvatė; kad ir kaip Paulius norėjo pabėgti nuo baudmės, jam vis tiek nepavyko to išvengti, ir galiausiai Likimas arba Dievas jam atkeršijo.

Ar taip ir buvo, kaip galvojo barbarai? Deja. Jie neteisingai įvertino situaciją, nes vadovavosi savo protu. Lygiai taip pat ir šių dienų žmonių mąstymas, tame tarpe ir kai kurių tikinčiųjų, nesiskiria nuo šioje saloje gyvenusių barbarų. Žmonės dažnai yra linkę panašiai vertinti juos ištinkančias nelaimes: „Dievas jį už kažką nubaudė...“ Liūdna, kad tikintieji iš pagonybės atsineša pasaulietišką mąstymą ir gyvena tais pačiais prietaisais, kaip ir Dievo nepažįstantys netikin-tieji. Liūdna matyti, kai ištikus kokiai nelaimei, krikščionys susieja ją su Dievu, tarsi tai Jis būtų ją siuntęs. Deja, toks mąstymas tėra žmogiškas ir barbariškas.

Kai mes pasitikime Kristumi ir Dievas mus atgimdo, mes auto-matiškai neįgauname atnaujinto proto, mes savaime nepradedame naujai mąstyti. Mes labai dažnai būname ne ką išmintingesni už tuos barbarus. Prieš interpretuodami mus supančius įvykius, aplinkybes ir siekdami pažinti Dievą, turime įvertinti tai, kad mes mąstome ir viską vertiname žmogiškai – šalia atgimdytos dvasios mes tebeturi-me tą senąjį žmogų, kuris viską vertina per žmogišką prizmę ir labai dažnai klysta.

Atkreipkite dėmesį, kas toliau atsitiko Pauliui po gyvatės įkan-dimo ir kaip į tai sureagavo barbarai:

„Ir jis [Paulius] nukratė gyvūną į ugnį ir nieko blogo nepatyrė. Bet jie žiūrėjo, kada jis turės ištinti arba staiga kristi negyvas, bet pražiūrėję ilgą laiką tarpą ir nepamatę jokiam blogiui jį ištinkant, jie pakeitė savo nuomones ir sakė, kad jis yra dievas“ (Apd 28, 5-6).

Pastebėkite – pamatę, kad Pauliui nieko blogo neatsitiko, jie tuoj pat pakeitė savo nuomonę. Jie suprato, kad jų pirmoji versija – jų žmogiškas mąstymas, jų prietaisai – nepasitvirtino. Argi ne taip dažniausiai atsitinka ir krikščionims? Maldoje ar per kokius nors žen-

klus bei aplinkybes jiems Dievas „apreiškia“ ką nors, ką jiems reikė-tų daryti. Tačiau kai nieko neišeina, tuomet jie pakeičia nuomonę ir sako, kad greičiausiai tokia buvo Dievo valia arba kad Dievas norėjo per tai ko nors pamokyti. Kaip ir tie barbarai, krikščionys dažnai keičia savo nuomonę, nes neturi tvirto pagrindo – jų išvados remiasi vien tik prietaisais ir žmogišku mąstymu.

Labai svarbu suprasti ir įvertinti tai, kad mūsų pačių mąstymas, mintys, sprendimai neturi tvirto pagrindo, nes mes iš prigimties neturime tiesos pažinimo, mes negalime mąstyti taip, kaip Dievas mąsto. Mumyse nėra Dievo tiesos, mes tik spėliojame, remdamiesi savo žmogiška patirtimi ar vidine intuicija, ką reiškia mus supantys įvykiai ir aplinkybės, koks yra Dievas, kokia Jo valia, ką ir kodėl Jis daro. Susikuriame individualų Dievo įvaizdį ir pagal jį gyvename bei viską vertiname. Matome Dievą tik tokį, kokį mes jį išivaizduoja-me, kokį mes patys norime Jį matyti. Todėl ir galvojame, kad Dievas siunčia nelaimes, manome, kad Dievas yra nulėmęs visus pasaulyje vykstančius įvykius ir žmogaus veiksmus. Išivaizduojame Jį kaip vi-savaldį Dievą – tarsi viskas žemėje atsitinka Jo kontrolės dėka, ir Jis bet kada gali padaryti, kas Jam šauna į galvą – juk Jis Dievas, juk Jis viską gali!

Tačiau retai tesusimąstome, kad tai tėra mūsų pačių susikurtas Dievo įvaizdis, neįvertindami, kad toks Dievo įvaizdis yra viso labo tik žmogaus vaizduotės vaisius. Tokią pačią žmogišką vaizduotę turi tiek netikintis žmogus, tiek kiekvienas tikintysis, nes mūsų senoji nuodėmingoji prigimtis tebėra mumyse – ji niekur nedingo. Todėl mes dažnai painiojame Dievo tiesą su savo mąstymu.

Neturėdami pajėgumo mąstyti kaip Dievas mąsto, savo žmogiš-ku protu negalėdami pažinti Dievo tokio, koks Jis iš tiesų yra, koks Jis yra atskleistas Rašte, pažvelkime į Raštą ir pabandykime išsiaiš-kinti, koks Dievas yra iš tikrųjų ir kiek Jis skiriasi nuo mūsų pačių susikurto Dievo paveikslu.

I DALIS

VISA VALDANTIS DIEVAS

Žmonės linkę manyti, kad Dievas yra visavaldis, suverenus, todėl visa, kas vyksta pasaulyje, atsitinka taip, kaip Dievas nori: Dievas reguliuoja visus pasaulio įvykius ir žmonių likimus, pats žmogus negali pakeisti savo likimo. Toks žmogaus susikurtas Dievo įvaizdis yra labai dažnas, paprastai kylantis iš mūsų žmogiškos prigimties. Iš to gimsta mintis, jog jei aš nieko negaliu padaryti taip, kaip aš noriu, jei aš negaliu pakeisti savo likimo, nes Dievas jau viską iš anksto už mane nusprendė, vadinasi aš esu nepakaltinamas – aš viską darau ne savo valia, bet vykdydamas Dievo valią. Jeigu Dievas iš anksto nulėmė, kad tarkim, aš rytoj trečią valandą važiuosiu į parduotuvę, tai aš to niekaip nepakeisiu, nes tai jau užprogramuota, aš esu tik įrankis, marionetė. Tačiau ar tai tikrai tiesa?

Pasižiūrėkime į Pirmąją Samuelio knygą, kurioje pasakojama apie Saulių ir Dovydą. Saulius nepakluso Dievo žodžiui, todėl jam buvo atimtas karaliaus sostas. Vietoj Sauliaus Dievas ruošėsi pasodinti į sostą Dovydą. Saulius tai sužinojo, ir nuo tos dienos Dovydas tapo jo didžiausiu priešu. Saulius pradėjo persekioti Dovydą, siekdamas jį nužudyti. Štai vienas epizodas, kuriame Saulius medžioja Dovydą:

„Ir Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas atėjęs į Keilą. Ir Saulius sakė: 'Dievas jį atidavė į mano rankas; nes jis yra užrakintas, įeidamas į miestą, turintį vartus ir sklęščius'. Ir Saulius sušaukė visą tautą į karą, kad eitų žemyn į Keilą, Dovydo ir jo vyrų apgulti“ (1 Sam 23, 7-8).

Sužinojęs, kad Dovydas yra Keilos mieste, Saulius sušaukė savo

kariuomenę, ruošdamasis keliauti į Keilą, kad padarytų galą Dovydui ir jo kariuomenei. Tolimesnėse eilutėse rašoma:

„Ir Dovydas sužinojo, kad Saulius slapčia planavo pikta prieš jį; ir jis tarė kunigui Abjatarui: ‘Atnešk čia efodą’“ (1 Sam 23, 9).

Kas vyksta toliau?

„Tada Dovydas sakė: ‘O VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, tavo tarnas tikrai išgirdo, kad Saulius siekia ateiti į Keilą, kad sunaikintų miestą dėl manęs. Ar Keilos žmonės atiduos mane į jo rankas? Ar Saulius ateis žemyn, kaip tavo tarnas yra girdėjęs? O VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, meldžiu tave, pranešk savo tarnui’. Ir VIEŠPATS tarė: ‘Jis ateis žemyn’. Tada Dovydas tarė: ‘Ar Keilos žmonės atiduos mane ir mano vyrus į Sauliaus rankas?’ Ir VIEŠPATS tarė: ‘Jie tave atiduos’“ (1 Sam 23, 10-12).

Dovydas paprašė, kad jam atneštų efodą, idant jį apsilvilkęs jis galėtų pasiklausti Dievo apie savo likimą, kas jo laukia. Dovydas užduoda Dievui konkrečius klausimus, į kuriuos Dievas jam atsako. Viešpats pasakė Dovydui, kad Saulius ateis, ir Keilos gyventojai atiduos Dovydą į jo rankas. Tai, be abejo, kvepia mirtimi. Ar nenorėtumėte, kad Dievas jums asmeniškai pasakytų, kas jūsų laukia ryt, poryt, po savaitės, po mėnesio, po metų..? Dovydas tokį atsakymą išgirdo. Ar tai buvo išankstinis Dievo paskirtas likimas Dovydui? Panašu į tai. Atrodytų, kad ką Dovydas bedarytų, jam tai yra skirta, jis to neišvengs, juo labiau, kad pats Dievas jam asmeniškai pasakė. Taigi Dovydui nieko kito neliko, kaip tik ramiai sėdėti ir sulaukti savo paskutinės dienos, nes jo gyvenimas turėjo būti baigtas, ar ne? Pažiūrėkime, kas vyko toliau:

„Tada Dovydas ir jo vyrai, kurių buvo apie šešis šimtus vyrų, pakilę išėjo iš Keilos irėjo, kur tik galėjo eiti“ (1 Sam 23, 13a).

Panašu, kad Dovydas nepakluso išankstiniam Dievo planui, jog jis turi patekti į Sauliaus rankas. Norėtusi paklausti: „Ei, Dovydai, ar negirdėjai, ką tau pasakė Dievas..? Kad tu turi pasilikti Keiloje, kol ateis Saulius ir tave suims?“ Panašu, kad Dovydas pasipriešino Dievo iš anksto nulemtam likimui. Toliau rašoma: „Ir Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas pabėgęs iš Keilos; ir jis atšaukė žygi“ (1 Sam 23, 13b). Saulius sužinojo, kad Dovydas pabėgo. Jis atšaukė savo pla-

nus, nebebuvo prasmės keliauti į Keilą, nes Dovydo ten nebebuvo.

Ką visa ta situacija reiškia? Ar tai iš tiesų reiškia, kad Dievas iš anksto nulėmė Dovydo likimą? Jeigu taip, tuomet kodėl Dovydas išvengė savo likimo? Juk jeigu Dievas nulemia žmogaus likimą, ir viskas turi įvykti taip ir ne kitaip, o žmogus niekaip to negali pakeisti ar išvengti, tai kaipgi imanoma išvengti to, ko neišmanoma išvengti? Ar nepanašu, kad išankstinis žmogaus likimo nulėmimas yra tik mitas, tik žmogaus fantazija, ką Dievas nesunkiai sugriauna tokio- mis štai eilutėmis..? Situacija panaši į tų pačių barbarų iš Apaštalu darbų knygos, kurie manė, kad Paulių persekiojo mirtis, tačiau pamatę, kad jų prietarai nepasitvirtino, tuoj pakeitė nuomonę. Dievas pateikia mums Rašte ne vieną eilutę, sugriaunančią visus žmogaus išgalvotus mitus ir parodančią mums tai, kas tikra.

Jeigu Dievas iš anksto nenulemia žmogaus likimo, ką tuomet įrodo šios Samuelio knygos eilutės, ką reiškia tie Dievo pasakyti žodžiai Dovydui, kad jis bus atiduotas į Sauliaus rankas? Iš tikrųjų tai yra labai paprasta. Dievas nenulemia žmogaus likimo, bet verčiau Jis mato ateitį, mato visas galimybes, kas būtų, jeigu būtų taip ar kitaip. Dovydas paklausė Dievo, kas būtų, jeigu jis pasiliktų Keiloje ir jei ateitų Saulius. Dievas, žinantis ateitį, Dovydui išpranašavo, kas bus, jeigu jis pasiliks Keiloje. Tokiu būdu Dovydas sužinojo, ką daryti, kad išvengtų Sauliaus rankos – jis pabėgo.

Dar vieną pavyzdį randame Evangelijoje pagal Matą. Kaip žinome, Mato, Morkaus, Luko ir Jono knygose rašoma apie Jėzaus Kristaus žemišką tarnystę, kuomet Jis buvo atėjęs pas „pražuvusias Izraelio namų avis“ (Mt 15, 24). Jėzus Kristus atėjęs gydė Izraelio tautą, išvarinėjo iš jų velnius, prikėlė mirusius ir darė įvairius stebuklus tam, kad įrodytų Izraeliui tai, ką apie Jį pranašavo Senasis Testamentas – kad Jis yra tas tikrasis jiems pažadėtas Izraelio Karalius, kuris ateityje įkurs jiems žadėtą karalystę. Tačiau didesnė dalis žydu nepriėmė jiems siūstojo Karaliaus. Pažiūrėkime, kas tuomet įvyko:

„Tada Jis [Jėzus Kristus] pradėjo priekaištauti miestams, kuriuose buvo daugiausia padaryta jo galingų darbų, kadangi jie neapsigalvojo: ‘Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Nes jei galingi darbai, kurie buvo padaryti jummyse, būtų buvę padaryti Tyre ir Sidone, tai jie seniai būtų apsigalvoję ašutinėje ir pelenuose. Bet aš sakau jums: Tyriui ir Sidonui teismo dieną

bus daug pakenčiamiau negu jums. Ir tu, Kafernaume, kuris esi išaukštintas iki dangaus, būsi nugramzdintas žemyn į pragarą; nes jei galingi darbai, kurie buvo padaryti tavoje, būtų buvę padaryti Sodomoje, ji iki šios dienos būtų išlikusi. Bet aš sakau jums, kad Sodomos šaliai teismo dieną bus daug pakenčiamiau negu tau“ (Mt 11, 20-24).

Jėzus Kristus pasakė, kad Tyriui, Sidonui ir Sodomai teismo dieną bus daug pakenčiamiau, negu tiems žydams, kurie girdėjo Jėzaus skelbiamą Evangeliją ir matė Jo daromus stebuklus. Ar pamenate, kas atsitiko Sodomai? Dievas sudegino tą miestą ugnimi ir siera už jų nedorybes. Sodomos gyventojai šiuo metu yra pragare. Tačiau jeigu jie būtų pamatę ir išgirdę tai, ką Jėzus darė Izraelyje, jie būtų atsivertę, jie būtų priėmę Mesiją. Jie turėjo tinkamą širdį išgelbėjimui, jie būtų patikėję Kristumi. Jėzus Kristus, būdamas Dievu, pažįsta žmogaus širdį ir žino, ką žmogus darytų, jeigu jis atsidurtų kitoje situacijoje. Jeigu Dievas nulemtų žmogaus likimą, tuomet žmogus negalėtų nieko pakeisti. Tačiau Jėzus Kristus sako, kad Tyro, Sidono ir Sodomos gyventojai būtų galėję pakeisti savo likimą, jie būtų atsivertę ir išvengę pragaro, jeigu jiems būtų paskelbta ši žinia.

Vadinasi, žmogus turi laisvę rinktis – jo likimas nėra iš anksto nulemtas, jis gali viską pakeisti ir išvengti pragaro. Dievas iš anksto nenulėmė jūsų likimo, kad jūs rytoj turite eiti ten ir niekur kitur, kad jūs turite daryti tai, ir nieko kito, kad jūs turite susitikti su jau iš anksto nulemtu žmogumi, ir jūs nieko nebepakeisite. Dievas tokių dalykų nedaro. Bet Jis daro kai ką kitą – Jis iš anksto numato, kas bus. Dievas mato ateitį, Jis žino, kas ateityje įvyks. Jis iš anksto mato visas galimybes, kaip jūs elgtumėtės tam tikroje vietoje ar situacijoje. Tarkim, jūs susitariate susitikti su draugu, bet vėliau nutariate atidėti susitikimą, nes turite kitų neatidėliotinų reikalų. Dievas nenulėmė viso to, bet Jis iš anksto žinojo, kokią jūs priimsite sprendimą, kur pasirinksite vykti, ar pas draugą, ar ten, kur jūsų laukia neatidėliotini reikalai. Taip pat Jis iš anksto žino, ką jūs darytumėte susitikęs su draugu ir ką jūs darytumėte jei nesusitiktumėte su juo. Tai panašiau į išankstinį visų dalykų matymą, nei į išankstinį visų dalykų ar žmonių veiksmų nulėmimą.

Galvojant apie Dievo visavaldiškumą, negalima nepastebėti tokių Rašto eilučių, kaip ši:

„Nes Raštas sako faraonui: ‘Kaip tik šitam tikslui aš tave iškėliau, kad tavoje parodyčiau savo jėgą ir kad mano vardas būtų skelbiamas po visą žemę’. Todėl jis pasigaili kurio nori pasigailėti, ir kurį nori jis užkietina“ (Rom 9, 17. 18).

Tai – viena iš eilučių, kurių norima išvengti ir apie tai nekalbėti. Iš pirmo žvilgsnio akivaizdu, kad žmogus pats sau neturi valios: ką Dievas sugalvoja, tą su juo ir padaro. Dievas sugalvoja užkietinti žmogų ir tai padaro. Atrodytų, jog kad ir kaip žmogus besistengtų, kitoks nebus, nes Dievas jį tokį padarė. Tokia nuomonė susidaro paskaičius šias Laiško romiečiams eilutes. Dievas užkietino faraoną, todėl faraonas neturėjo jokio pasirinkimo, kaip tik pasiduoti Dievo valiai. Taip mums atrodo, nes mes esame pratę studijuoti Bibliją paviršutiniškai. Paskaitėme truputį ir jau norime viską žinoti arba manome, kad jau viską žinome.

Panagrinėkime šią situaciją apie faraono širdies užkietinimą. Pradžiai pastebėkime, ką Dievas sakė Mozei, prieš siųsdamas jį pas faraoną:

„Ir aš esu įsitikinęs, kad Egipto karalius jūsų neišleis be galingos rankos. Ir aš ištiesiu savo ranką ir ištiksiu Egiptą visais savo stebuklais, kuriuos darysiu jo tarpe; o po to jis išleis jus“ (Iš 3, 19-20).

Dievas parodo jau minėtą savybę, kad Jis mato ateitį, Jis žino, kas atsitiks. Jis sako Mozei, kad faraonas iš karto neišleis Izraelio, pirmiausia Dievas ištikis Egiptą įvairiais stebuklais, o tik po to jis juos išleis. Paskaitę keletą skyrių, vėliau sužinome, kad būtent taip ir įvyko.

Šioje situacijoje reikėtų įvertinti keletą dalykų.

Pirma, Dievas iš anksto žinojo, kad faraonas nenorės išleisti Izraelio. **Antra**, faraonas buvo priešingai nusistatęs hebrajų ir jų Dievo atžvilgiu. Jis nebuvo geras žmogus. Tai leidžia mums suprasti, kodėl Dievas užkietino faraono širdį. Toliau pažiūrėkime ir palyginkime šias eilutes:

„Ir jis [Dievas] užkietino faraono širdį, kad jis jų neklausė; kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs“ (Iš 7, 13) ir: „Bet faraonas, matydamas, kad lietus, krušą ir griaustiniai liovėsi, vėl nusidėjo

ir užkietino savo širdį, jis ir jo tarnai“ (Iš 9, 34).

Pastebėkite – vienoje eilutėje rašoma, kad Dievas užkietino faraono širdį, o kitoje – kad faraonas pats užkietino savo širdį. Tokių eilučių, kur rašoma, kad Viešpats užkietino Egipto karaliaus širdį, ir kad pats karalius užkietino savo širdį, Išėjimo knygoje yra ne viena. Kuri iš jų teisinga? Jos abi teisingos. Faraonas užkietino savo širdį ir Viešpats užkietino jo širdį. Abu teiginiai yra tarpusavyje susiję. Kad geriau suprastume šią situaciją, paimkime pavyzdį. Tarkime, vyras supykde žmoną. Ar žmona savo viduje niekada neturėjo pykčio? Ar tik jos vyro dėka žmonoje pirmą kartą užsimezgė tokia savybė, kaip pyktis? Ne. Žmona visada savo viduje turėjo pyktį, tam tereikėjo palankių aplinkybių, kad jos pyktis išliktų ir paviršiu. Vyras tebuvo įrankis, sujudinęs, pažadinęs savo žmonos viduje esantį pyktį. Ar jums neteko pažinti žmogaus, kuris iš pažitūros atrodo geras, tačiau užtenka jį truputį sujudinti, ir tuoj išlenda tai, kas jo viduje? Jis visada toks buvo, tik tam reikėjo, kad kažkas iš šalies pažadintų tai, kas glūdi jo viduje.

Panašiai atsitiko ir Izraelio tautai, neklaususiai Dievo žodžio. Kaip tai įvyko? Žinome, kaip žydai neklausė Mozės įstatymo ir dėl to buvo ištremti į Babiloną – Dievas juos iš anksto buvo perspėjęs, kad taip atsitiks, jeigu jie neklausys Jo įstatymo (žiūr. Kun 26 sk.). Paskui Jėzus Kristus buvo atėjęs į žemę pas Izraelio tautą. Jie ir Jį atmetė bei nukryžiuojo. Po Jėzaus Kristaus prisikėlimo tikintys žydai gavo pažadėtą Šv. Dvasią ir neatsivertusiems žydams drąsiai skelbė Karalystės evangeliją. Tačiau jie ir jų neklausė. Apaštalų darbų knygoje rašoma, kaip Steponas kreipiasi į netikinčius žydus:

„Jūs, kietasprandžiai ir neapipjaustytomis širdimis bei ausimis, jūs visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai: kaip jūsų tėvai, taip ir jūs. Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Ir jie užmušė tuos, kurie iš anksto paskelbė Teisiojo atėjimą; kurio jūs dabar esate išdavikai ir žudikai: kurie gavote įstatymą per angelų išsidėstymą ir jo nesilaikėte“ (Apd 7, 51-53).

Dauguma žydų visuomet buvo kietasprandžiai – jie priešinosi Dievui, neklausė Jo įstatymo. Žinoma, buvo ir tokių, kurie tikėjo Dievu ir pakluso Jo žodžiui. Panašiai sakė žydams ir apaštalas Paulius:

„Ir kai jie tarpusavyje nesutarė, jie išėjo po to, kai Paulius pasakė vieną žodį: ‘Gerai sakė Šventoji Dvasia per pranašą

Ezaiją mūsų tėvams, sakydama: Eik pas šitą tautą ir sakyk: girdėdami jus girdėsite ir nesuprasite; ir žiūrėdami jus žiūrėsite, ir nepastebėsite, nes šios tautos širdis nutuko, ir jų ausys sunkiai girdi, ir jie užmerkė savo akis; kad jie nepamatytų savo akimis ir neišgirstų savo ausimis, ir nesuprastų savo širdimi, ir neatsiverstų, ir aš jų neišgydyčiau. Todėl tebūna jums tai žinoma, kad šis Dievo išgelbėjimas yra pasiūstas pagonims, ir jie jo klausysis“ (Apd 28, 25-28).

Pastebėkite, kas rašoma apie netikinčius žydus. Jie užsidengė savo akis ir ausis, kad tik nieko nematytų ir negirdėtų – jie sąmoningai atsisakė klausyti Dievo. Panašiai daro vaikai, kai nenori klausyti, kas jiems sakoma. Jie užsikemša pirštais ausis, norėdami parodyti, kad jie nenori to girdėti. Taip darė ir žydai, bendraudami su Dievu, nenorėdami Jam paklusti.

Sugretinkime šiuos Apaštalų darbų knygoje parašytus žodžius su eilute iš Laiško romiečiams:

„Dievas jiems davė snaudulio dvasią, akis, kad jie nematytų, ir ausis, kad jie negirdėtų“ (Rom 11, 8).

Apaštalų darbų knygoje rašoma, kad patys žydai uždengė savo ausis ir akis, kad negirdėtų ir nematytų, o Laiške romiečiams rašoma, kad Dievas jiems davė negirdinčias ausis ir nematančias akis. Kaip iš tikrųjų yra? Iš tikrųjų abu teiginiai yra teisingi. Dievo žodžiai paskatino žydus užsidengti sau akis ir ausis. Dievas jiems kalbėjo, o jie atsisakė klausyti ir matyti, kaip tie vaikai. Dievo žodis parodė, kas iš tikrųjų yra jų viduje. Ketvirtame Laiško hebrajams skyriuje rašoma, kad Dievo žodis yra dviašmenis kalavijas, kuris prisiskverbia į žmogaus vidų ir mato, kas yra žmogaus širdyje. Dievo Žodis ištiria žmogaus širdį, viską atidengia, visas slaptas mintis ir ketinimus iškelia aikštėn. Taip Dievas pasielgė ir su žydais: Jis davė jiems Savo žodį – įstatymą ir pranašus, kurie atidengė ir parodė, kas iš tikrųjų yra jų viduje. Kuo daugiau Dievas jiems kalbėjo, tuo labiau jie užsidenginėjo akis ir ausis, idant jie neatsiverstų ir Dievas jų neišgelbėtų.

Štai, kokius Dievo pasakytus žodžius užrašė apaštalas Paulius:

„Nes jie, pažindami Dievą, negarbino jo kaip Dievo, nei buvo dėkingi, bet tapo Beverčiai savo sumanymais, ir jų kvaila širdis

aptemo. Dėdamiesi esą išmintingi, jie tapo kvaili ir negendančio Dievo šlovę iškeitė į atvaizdą, panašų į gendančio žmogaus, paukščių, keturkojų žvėrių ir šliaužiojančių būtybių. Todėl ir Dievas per jų pačių širdžių gėdulus paliko juos nešvarumui, tarpusavyje gėdinti savo pačių kūnus; kurie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino sutvėrimą bei tarnavo jam daugiau negu Kūrėjui, kuris yra palaimintas per amžius. Amen. Dėl šios priežasties Dievas paliko juos [...] Ir kaip jie savo pažinime nenorėjo išlaikyti Dievo, Dievas perdavė juos nedoram protui, daryti tai, kas nėra tinkama“ (Rom 1, 21-25. 28).

Žmonės išgirsta Dievo tiesą, bet jai nepaklūsta. Tada Dievas palieka žmogų, atiduoda jį jo paties protui. Žmogus pradeda gyventi tamsybėje, jo širdis aptemsta, jis iškeičia Dievą į stabus, o Dievo tiesą – į melą. Tada žmogus pradeda gyventi ir daryti tai, kas nedora. Taip atsitiko ir su Izraelio tauta. Jie užsidengė ausis ir akis, kad negirdėtų Dievo žodžių. Dievas juos paliko, atidavė juos jų pačių aklumui ir kurtumui. Dievas jiems davė ausis, kad negirdėtų, ir akis, kad nematyti. Dievas tarsi pasakė Izraeliui: „Nenorite klausyti Mano žodžio? Gerai, Aš jums duosiu tai, ko nori jūsų pačių širdis: negirdinčias ausis ir nematančias akis“. Tokiu principu Dievas visais laikais bendrauja su žmogumi – žmogus gauna iš Dievo tai, ko prašosi.

Lygiai tas pats atsitiko ir su faraono širdies užkietinimu. Rašoma, kad faraonas užkietino savo širdį. Tai parodo, kad jis nebuvo minkštaširdis – jis turėjo užkietėjusią širdį. Tai nesunku suprasti. Faraonas visada turėjo užkietėjusią širdį, ir Dievas tai iškėlė į paviršių. Toks Dievo bendravimo principas su žmonėmis yra atpažįstamas Rašte. Dievas niekuomet neužkietina, neapakina ar dar ko kito nepadaro dievobaimingiems žmonėms. Visuomet Rašte Dievas užkietina ar apakina piktadarius, kurie yra užkietėję ir nuolat priešinasi Dievui. Tačiau tai jokiū būdu nėra Dievo visavaldiškumas ar išankstinis nulėmimas, kai Dievas pasirenka bet kokį žmogų užkietinimui, neatsižvelgdamas į žmogaus valią. Tai pamatysime ir toliau nagrinėdami faraono atvejį.

Patarlių 29, 1 rašoma:

*„Kas dažnai **baramas** užkietina savo sprandą, bus staiga sunaikintas ir nepagydomai“.*

Žmogus užkietina savo sprandą, savo širdį, kai yra baramas. Kas tai per barimas?

*„Visas Raštas duotas Dievo įkvėpimu ir naudingas mokslui, **pabarimui...**“ (2 Tim 3, 16).*

Sugretinus Rašto eilutes tampa aišku, kad Dievas žmogų bara Savo žodžiu. Jei žmogus nuolankia širdimi priima pabarimą, jis pasitaiso, Dievo žodis jį pataiso. Tačiau jei žmogus atmeta Dievo žodžio pabarimą, jis užkietina širdį. Kuo dažniau žmogus yra baramas Žodžio ir kuo dažniau jis tam priešinasi, tuo kietesnė darosi jo širdis. Žmogus pasidaro nebejautrus Dievo žodžiui, jis atbunka, užkietėja, jo širdis pasidaro nebejautri jam.

Taip atsitiko ir faraonui. Mozė atėjęs kalbėjo Dievo žodžius, kad faraonas išleistų Izraelio tautą. Faraonas neišleido, jis nepakluso Dievo žodžiui. Jo širdį užkietino Dievo žodis. Pažiūrėkime į šias eilutes:

*„Kas tarp faraono tarnų bijojo **VIEŠPATIES** žodžio, vertė bėgti į namus savo tarnus ir savo galvijus; o kas nekreipė dėmesio į **VIEŠPATIES** žodį, paliko savo tarnus ir savo galvijus lauke“ (Iš 9, 20-21).*

Vieni egiptiečiai tikėjo Dievo žodžiu ir jam pakluso, o kiti nekreipė dėmesio į Viešpaties žodžius. Vieni buvo klusnios širdies, o kiti turėjo užkietėjusią širdį:

„Bet faraonas, matydamas, kad lietus, kruša ir griaustiniai liovėsi, vėl nusidėjo ir užkietino savo širdį, jis ir jo tarnai“ (Iš 9, 34).

Ne tik faraonas, bet ir kiti egiptiečiai buvo užkietėjusiomis širdimis. Atkreipkite dėmesį – rašoma, kad faraonas nusidėjo ir užkietino širdį. Faraonas buvo kaltas, kad jo širdis buvo užkietėjusi, Dievas jo neprievartavo, prieš jo valią neužkietino jo širdies, tarsi faraonas neturėtų kito pasirinkimo. Faraonas turėjo pasirinkimą nuo pat pradžių, kai Mozė pirmą kartą pranešė jam Viešpaties žodžius, kad jis paklustų Jam ir išleistų Izraelio tautą. Viešpats iš anksto pasakė faraonui, kas bus, jeigu jis neklausys Jo žodžio ir neišleis Izraelio tautos. Dievas pačioje pradžioje, kol dar nedarė jokių stebuklų Egipto šalyje, perspėjo faraoną, kad Jis nužudys faraono pirmagimį sūnų,

jeigu jis neišleis žydu (Pr 4, 23). Rašte rašoma, kad Dievas padarė dešimt galingų ženklų. Dešimtas ženklas – tai Egipto pirmagimių išnaikinimas. Tačiau Dievas, dar nepadaręs pirmųjų devynių stebuklų, jau iš anksto perspėjo faraoną apie paskutinįjį – apie faraono pirmagimio nužudymą. Dievas juk iš karto nesunaikino faraono pirmagimio, ar ne? Jis iki tol padarė kitus devynis stebuklus. Kodėl tad Dievas iš karto negalėjo imti ir sunaikinti faraono pirmagimio, kai šis nenorėjo išleisti Izraelio tautos? Todėl, kad Dievas davė faraonui galimybę apsigalvoti. Sulig kiekvienu stebuklu Dievas suteikė faraonui galimybę nusizeminti ir išleisti hebrajus pas Savo Dievą. Dievas per Mozę kalbėjo faraonui:

„Kaip ilgai atsisakysi nusizeminti prieš mane? Išleisk mano tautą, kad ji man tarnautų“ (Ist 10, 3).

Juk jei Dievas iš anksto būtų nulėmęs faraono likimą ir nebūtų davęs jam jokio pasirinkimo, tai tie Dievo pasakyti žodžiai – „kaip ilgai atsisakysi nusizeminti prieš mane“ – būtų visiškai nelogiški. Šis Dievo pasakymas faraonui, kad šis nusizemintų prieš Jį ir išleistų Izraelio tautą, yra akivaizdi prielaida, netgi, sakyčiau, patvirtinimas, jog Dievas nenulėmė faraono veiksmu, bet atvirksčiai – suteikė jam galimybę apsigalvoti. Faraonas nuo pat pradžių turėjo pasirinkimą nusizeminti, klausyti Dievo žodžio ir išleisti Izraelio tautą. Tačiau jis sąmoningai nepakluso Dievo žodžiams, nekreipė į tai dėmesio, ir kiekvieną kartą išgirdęs Viešpaties žodį, užkietindavo savo širdį. Kadangi faraonas priešinosi Dievo žodžiui ir užkietino jam savo širdį, tai ir Dievas jam užkietino širdį Savo žodžiais. Dievas davė faraonui tai, ko norėjo faraono širdis. Todėl Dievas teisė faraoną ir egiptiečius, kurie taip pat užkietino širdį ir nenorėjo nusizeminti prieš Dievą.

Jeigu Dievas būtų prieš faraono valią užkietinęs jam širdį, tai ką tuomet reikštų Dievo skirta bausmė faraonui? Už ką gi Dievas būtų galėjęs sunaikinti faraono pirmagimį ir vėliau patį faraoną, jeigu faraonas tai būtų daręs ne savo, bet Dievo valia? Įsivaizduokite: Dievas siuntė Mozę pas faraoną, kad šis išleistų Izraelio tautą, bet tuo pačiu Dievas privertė faraoną neišleisti Izraelio tautos ir galiausiai Dievas nubaudė faraoną dėl to, kad jis Dievo priverstas neišleido Izraelio tautos? Tai absurdas! Tokia teorija, kad Dievas nulemia žmogaus veiksmus, ir žmogus jau nieko nebepakeis, prieštarauja Raštui. Nei vieno žmogaus, tame tarpe ir faraono, Dievas nevertė daryti pikto:

„Nei vienas gundomas tenesako: ‘Aš esu Dievo gundomas’, nes Dievas negali būti pikto gundomas, ir nei vieno negundo; bet kiekvienas yra gundomas, kai yra savo geismo patrauktas ir suviliotas“ (Jok 1, 13-14).

Kai Dievo tauta Izraelis buvo įklimpusi į gilią stabmeldystę, Dievas iš anksto nenulėmė, kad jie turės tai daryti. Dievas sako žydams:

„To aš jiems neįsakiau ir tai net neatėjo man į galvą, kad jie darytų tokią bjaurystę, priversdami Judą nusidėti“ (Jer 32, 35).

Dievas net neplanavo, iš anksto nenulėmė, kad žydai taip turės pasielgti – Jam tai net į galvą neatėjo, jie patys, savo laisva valia pasirinko daryti pikta.

Iš anksto žinodamas, kad faraonas neklausys Jo žodžio, Dievas pasinaudojo jo išdidžia ir užkietėjusia širdimi, kad galėtų parodyti Savo galingus stebuklus. Būtent tais galingais darbais Dievas vėliau išgarsėjo visame pasaulyje. Rašte labai dažnai minima, kad pasaulio tautos sužinojo apie tai. Kur tik Izraelio tauta vėliau bekeliudavo, visos tautos žinodavo, kad hebrajai yra Dievo tauta, juos veda Izraelio Dievas. Dievas Egipte padarė tuos didelius stebuklus, siekdamas parodyti visam pasauliui, kad Jis yra Izraelio tautos Dievas ir laimina tuos, kurie laimina Izraelį, o taip pat prakeikia tuos, kurie prakeikia Izraelį. Visos tautos, tame tarpe ir Egiptas, žinojo, kad Dievas pažadėjo per Abraomą ir jo sūnų Izraelį palaiminti tas tautas, kurios laimins Izraelį, ir taip pat prakeikti jas, jeigu jos keiks Izraelį (Pr 12, 2-3). Egipto tauta keikė Izraelio tautą, nenorėjo jų paleisti iš vergijos, kad šie išeitų pas savo Dievą. Izraelio kelionių aprašymuose dažni atvejai, kai įvairios tautos – nors ir žinodamos apie Abraomo sandorą, žinodamos, kad Dievas galingais stebuklais išvedė Izraelį iš Egipto, – vis tiek priešindavosi Izraeliui, kur šie bekeliudavo. Senajame testamente pakartotinai rašoma, kad tautos, išgirdusios apie tai, kaip Dievas galingai pervedė Izraelį per Raudonąją jūrą ir sunaikino juos persekiojusius egiptiečius, išsigąsdavo, jiems alpdavo iš baimės širdys. Tačiau jie nenusizemindavo, neleisdavo hebrajams pereiti per jų žemes, priešindavosi jiems, sukildavo prieš juos kariauti. Todėl Dievas naikindavo Izraelio priešus.

Rašte Dievas atsiskleidžia ne kaip visa nulemiantis pasaulyje, bet kaip visa žinantis iš anksto. Dievas įgyvendina Savo planus ne

nulemdamas žmonių veiksmus, bet remdamasis Savo išankstiniu pažinimu. Kaip kad randame ir šioje Laiško romiečiams eilutėje:

„Kaip yra parašyta: ‘Jokūbą mylėjau, bet Ezavo nekenčiau’“
(Rom 9, 13).

Ar Dievas šališkas? Rašte rašoma, kad Dievas neatsižvelgia į asmenis, jis nėra šališkas. Tačiau šioje eilutėje panašu, kad Dievas iš anksto išsirinko vieną žmogų mylėti, o kito nekęsti..?

J. Kalvino teorijos šalininkai šią eilutę aiškina sakydami, kad Dievas vienus žmones išsirenka mylėti, o kitus nekęsti, vienus išsirenka amžinajam gyvenimui, o kitus – pragarui.

Pažiūrėkime, kaip iš tikrųjų yra, kodėl Dievas taip pasakė. Apaštalas Paulius šiose Laiško romiečiams eilutėse cituoja pranašą Malachiją. Dievas kreipiasi į Izraelio tautą:

„Aš jus mylėjau, – sako VIEŠPATS. – Tačiau jūs sakote: ‘Kuo tu mus mylėjai?’ Argi Ezavas nebuvo Jokūbo brolis? – sako VIEŠPATS; – Tačiau aš mylėjau Jokūbą, o Ezavo nekenčiau, ir jo kalnus bei jo paveldą paverčiau dykyne dykumos slibinams“
(Mal 1, 2-3).

Ezavas Biblijoje dar kitaip vadinamas Edomu (Pr 36 sk.) Ezavas ar Edomas – tai asmuo, o kartu ir tauta. Pradžios knygoje rašoma, kad Rebekos pilve buvo dvi tautos: Ezavas ir Jokūbas. Ezavas – tai Edomo tauta, edomiečiai. Jokūbas – tai Izraelis, izraelitai. Rašte Dievas labai dažnai vadina įvairias tautas ir Izraelio gentis žmonių vardais. Pvz.:

„Ir VIEŠPATS jai tarė: ‘Dvi tautos yra tavo iščiose, ir dviejų rūšių tautos persiskirs iš tavo vidurių; ir viena tauta bus galingesnė už kitą tautą; ir vyresnysis tarnaus jaunesniajam’“ (Pr 25, 23)
– iš Ezavo kilusi tauta tarnaus Jokūbo palikuonims.

Pastebėkite: Dievas nei vieno neišsirinko amžinajam gyvenimui ar prakeikimui. Dievas išsirinko, kad vyresnysis tarnautų jaunesniajam, kad edomiečiai tarnautų izraelitams. Tai – ne atskiro žmogaus, bet atskiros tautos išrinkimas tarnystei. Dievas iš anksto išsirinko, kad Izraelis, o ne Ezavas būtų Dievo tauta. Rašte visur išrinkimas

susijęs ne su žmogaus išgelbėjimu ar žmogaus prakeikimu, bet su tarnyste. Juk ir išrinktieji izraelitai ne visi buvo išgelbėti. Daug žydų buvo netikintys, ką puikiai matome Senajame testamente, keturiose Evangelijose ir Apaštalų darbų knygoje. Nors Izraelio tauta buvo Dievo išrinktieji, tačiau labai daug iš jų buvo netikinčiųjų, kurie šiandien liepsnoja pragare.

9-11 Laiško romiečiams skyriuose rašoma apie tai, kas atsitiko su Izraelio tauta, kodėl ji nupuolė ir Dievas ją atmetė. Taip pat rašoma apie tai, kad nupuolus Izraeliui, Dievas sutaikė su Savimi pasaulį ir paskelbė pagonims išgelbėjimą. Šis Dievo siūstas išgelbėjimas pagonims buvo Jo suplanuotas iš anksto – Laiške efeziečiams rašoma, kad net prieš pasaulio sukūrimą. Tai, ką Jis suplanuoja, niekas to negali įtakoti ar pakeisti. Štai čia jau yra tikras Dievo nulėmimas, ne žmonių likimo, ne pasaulio įvykių, bet iš anksto sugalvoto Dievo plano įgyvendinimas. Jis iš gailėsčio suteikė išgelbėjimą pagonims:

„Nes kaip jūs praeityje netikėjote Dievu, tačiau dabar gavote pasigailėjimą per jų netikėjimą“ (Rom 11, 30).

Šioje eilutėje parodomas Dievo motyvas, kodėl Jis siuntė išgelbėjimą pagonims – Jis jų pasigailėjo. Praeityje pagonys netikėjo Dievu, jie buvo be Dievo, be Kristaus, kaip rašoma Laiške efeziečiams. Tačiau Izraelio tautai atmetus Jėzų Kristų ir Karalystės evangeliją, jie nupuolė, Dievas juos palaikė netikinčiais. Dėl Izraelio netikėjimo Dievas pasigailėjo pagonių, jiems siūsdamas išgelbėjimą. Tokia yra pagrindinė šios (Rom 11, 30) eilutės mintis. Ši eilutė yra tarsi 9-11 skyrių apibendrinimas. Šitų trijų skyrių negalima išimti iš konteksto ir taikyti atskirai tikinčiojo gyvenimui, nes juose gvildinama išskirtinė tema – apie Dievo bendravimą su Izraelio tauta ir pagonimis, apie Izraelio nuopolį ir pagonims siūstą išgelbėjimą. Šiuose skyriuose rašoma ne apie atskiro žmogaus gyvenimą, kas jam taikytina, bet apie dvi žmonių grupes – Izraelį ir pagonis, apie tai, kokie Dievo planai yra šioms atskiroms žmonių grupėms. Faraonas Laiške romiečiams buvo paminėtas kaip pavyzdys, kuriam atsitiko panašiai, kaip vėliau ir Izraelio tautai. Faraonas nenusižemino prieš Dievą, todėl buvo užkietintas jo sprandas. Lygiai taip ir Izraelio tauta netikėjo, todėl Dievas juos laikinai apakino. Dievas įgyvendino Savo planą per faraono užkietėjusią širdį, taip išgarsėdamas visame pasaulyje. Taip pat Dievas įgyvendino Savo planą per Izraelio netikėjimą – Jis pradėjo naują programą, darbą su pagonimis.

Žinodami, kad pagonys gavo pasigailėjimą per Izraelio netikėjimą, galime geriau suprasti, ką Dievas turi omenyje, kad „jis pasigaili, kurio nori pasigailėti, ir kurį nori, jis užkietina“ (Rom 9, 18). Per Izraelio netikėjimą ir užkietėjimą Dievas pasigailėjo pagonių ir siuntė jiems išgelbėjimą. Argi Dievas negali padaryti to, ko Jis nori? Argi Dievas negali pasigailėti vienos grupės žmonių, kai kita grupė yra netikėjime? Kol Izraelio tauta buvo netikėjime, Dievas pasigailėjo pagonių ir siuntė jiems išgelbėjimą. Dievas siuntė išgelbėjimą visiems pagonims, visam pasauliui be išimties. Neužmirškime, mums – pagonims – reikėjo pasigailėjimo, nes mes tuo metu dar buvome be Kristaus ir be Dievo pasaulyje (Ef 2, 11-12). Be jokių abejonų, Dievas jau iš anksto matė visus ateities įvykius, tame tarpe ir tai, kad Izraelio tauta nupuls. Laiške efeziečiams rašoma, kad Dievas palaimino Kristaus kūną dar prieš pasaulio sukūrimą. Dar prieš pasaulio sukūrimą Dievas suplanavo, kad į Kristaus kūną pateks pagonys, kurių pirmiau reikės pasigailėti. Taigi Izraelio netikėjimas ir pagonių pasigailėjimas buvo iš anksto Dievo numatyti.

Dievas mūsų, pagonių, pasigailėjo ne spontaniškai, tarsi nežinodamas, kaip pasielgti, kai Izraelio tauta nupuolė. Jis tai jau buvo numatęs prieš pasaulio sukūrimą, visus įvykius matydamas į priekį. Dievo laikas negali apriboti, Jis yra amžinas.

Argi nenuostabu, kad Dievas dar prieš pasaulio sukūrimą troško išgelbėti pagonis ir juos perkelti į Kristaus kūną, kuris gyvens per amžius dangaus vietose (Ef 1, 3; 2, 6)?! Jei Dievas kažką iš anksto ir nulėmė, tai Jis tai padarė su Kristaus kūnu. Jis iš anksto nulėmė, kad Kristaus kūnas bus Jo plano dalis danguje. Kai tik Izraelio tauta nupuolė, Dievas įvedė šį iš anksto nulemtą ir suplanuotą Kristaus kūną. Tačiau tai – ne atskiros žmogaus, o atskiros žmonių grupės nulėmimas dalyvauti Dievo sugalvotame plane.

AR DIEVAS IŠSIRENKA?

Laiške efeziečiams rašoma:

„Pagal tai, kaip jis išsirinko mus jame prieš pasaulio įkūrimą...“
(Ef 1, 4a)

Ši eilutė dalina tikinčiuosius į dvi stovyklas: vieni tiki, kad Dievas išsirinko kai kuriuos žmones amžinajam gyvenimui, kiti tiki, kad Dievas neišsirinko nei vieno žmogaus amžinajam gyvenimui. Kaip yra iš tiesų?

Atkreipkime dėmesį į kiekvieną žodį, į tai, ką Dievas išsirinko. Pastebėkime, kad nerašoma, jog Dievas išsirinko mus, kad būtume Kristuje. Pasaulyje nėra nei vieno žmogaus, kurį Dievas iš anksto išsirinko, kad jis būtų Kristuje. Rašoma:

„Jis išsirinko mus jame [Kristuje]“.

Kur įvyko išrinkimas? Išrinkimas įvyko ne pasaulyje, ne tarp pasaulyje gyvenančių žmonių, bet Kristuje. Išrinkimas įvyko tarp išgelbėtų žmonių, jau esančių Kristuje. Kad žmogus taptų išrinktuoju, kad Dievas jį išsirinktų, jis pirmiausia turi būti Kristuje. O kas tie mes, esantys Kristuje? Tai – Kristaus kūnas. Dvasia mus pakrikštijo į Jį. „Jis išsirinko mus jame“ – tai tas pats, kaip ir pasakyti: „Jis išsirinko Kristaus kūną“.

Paskaitykime šios eilutės pabaigą, kuri paaiškina, kokiu tikslu Dievas prieš pasaulio sukūrimą išsirinko mus, Kristaus kūną:

„...kad mes būtume šventi ir be kaltės jo akivaizdoje meilėje“
(Ef 1, 4b).

Tolimesnėse eilutėse pratęsimas mūsų išankstinio išrinkimo Kristuje tikslas:

„Iš anksto mus paskyręs sau įvaikinti per Jėzų Kristų [...], kad būtume jo šlovės gyriui“ (Ef 1, 5. 12).

Dievas prieš pasaulio sukūrimą išsirinko Kristaus kūną, kad jis būtų šventas ir be kaltės, kad mes būtume įvaikinti ir kad būtume Dievo šlovės gyriui. Dievas turi svarbų, iš anksto suplanuotą tikslą Kristaus kūnui. Dievas išsirinko Kristaus kūną, per kurį Jis įgyvendins Savo išankstinį tikslą danguje. Štai, ką reiškia būti išrinktu Kristuje.

Kalbant apie išankstinį išrinkimą norėtusi dar paminėti 2 Tes 2, 13 eilutę, kurioje rašoma:

„...nes Dievas nuo pradžios jus išsirinko išgelbėjimui per Dvasios pašventinimą ir tiesos tikėjimą“.

Ši eilutė irgi aiškinama dvejopai. Yra sakančių, kad Dievas mus išsirinko išgelbėjimui. Jeigu šiame skyriuje būtų tik viena 13 eilutė, be jokio konteksto, tai tikrai būtų galima tvirtinti, kad Dievas mus išsirinko išgelbėjimui. Tačiau kokiam išgelbėjimui? Ši eilutė, kaip ir bet kokia Rašto eilutė negali būti ištraukiama iš konteksto ir aiškina ma bet kaip. Tame pačiame skyriuje kalbama apie Antikristo laikus, apie Suspaudimo laikus. O tryliktoje eilutėje rašoma, kad mus Dievas išsirinko išgelbėjimui, kad mes nepatektume į tuos Suspaudimo laikus. Būtina paskaityti visą skyrių ir, atsižvelgiant į jo kontekstą, suprasti, jog Dievas iš anksto išsirinko, kad Kristaus kūnas būtų paimtas į dangų prieš prasidedant Suspaudimo laikams.

Atidžiau studijuojant Raštą, nesunku pamatyti, kad Dievo išrinkimas nesusijęs su žmogaus išgelbėjimu iš pragaro ar panašiai. Išrinkimas ir išgelbėjimas – du skirtingi dalykai, kurių nederėtų painioti. Studijuodami Raštą sužinome, kad daug žydu buvo Dievo nuteistų. Judas Iskariotas irgi buvo Dievo išrinktasis, bet nebuvo išgelbėtas, kaip kiti žydai. Dievas kartais Rašte, o ypač Senajame Testamente, išsirinkdavo ir žmones, bet vėlgi – ne išgelbėjimui, bet tam tikrai tarnystei. Dievas išsirinko Jėzų Kristų, kuris yra vadinamas Dievo išrinktuoju (Iz 42, 1-4). Bet ar Jis buvo išrinktas išgelbėjimui? Mes puikiai žinome, kad Kristus kaip žmogus buvo be nuodėmės, Jo nereikėjo gelbėti. Dievas Jį išsirinko ne išgelbėjimui, bet tam, kad Jis atliktų tam tikrą tarnystę. Jo atliktos tarnystės dėka mes turime nuodėmių atleidimą ir džiaugiamės amžinuoju gyvenimu. Jo tarnystės dėka visi pasaulio žmonės turi galimybę būti išgelbėti.

Pirmame Laiške Timotiejui rašoma, kad Dievas nori išgelbėti visus žmones:

„Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“ (1 Tim 2, 3-4).

J. Kalvino teorija, sakanti, kad Dievas vienus žmones išsirinko išgelbėjimui, o kitų – ne, akivaizdžiai prieštrauja šiai eilutei. Kalvino teorijos šalininkai klysta sakydami, kad Dievas išsirinko kai kuriuos žmones į pragarą. Evangelijoje pagal Matą aiškiai parašyta, kad Dievas žmonėms pragaro neparuošė:

„Tada jis tars ir tiems kairėje: ‘Eikite nuo manęs, jūs prakeiktieji, į amžinąją ugnį, paruoštą velniui ir jo angelams’“ (Mt 25:41).

Jei Dievas pragaro neparuošė žmonėms, tai juo labiau Jis negalėjo ir išrinkti jų pragarui.

Nesvarbu, koks žmogus gudrus bebūtų, kokia jo teorija bebūtų žavinga kai kuriems krikščionims, tačiau ji yra klaidinga. Dievo noras išgelbėti žmones nėra tik eilutė Rašte, kurią mes galime pacituoti. Dievas praktiškai, darbais, parodė tą didelį norą išgelbėti žmoniją:

„Bet Dievas mums išreiškia savo meilę tuo, kad, kol mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus“ (Rom 5, 8).

Argi tai – ne Dievo įrodymas, kad Jis nori išgelbėti žmones? Dievas dėl mūsų paaukojo Savo Sūnų! Jėzus Kristus atėjo į žemę ir „atidavė save išpirkimui už visus“ (1 Tim 2, 6). Kristus mirė už visų nuodėmes! Dievas nori išgelbėti visus žmones, todėl Jo Sūnus parūpino ant kryžiaus atpirkimą už visus.

Vienas brolis Kristuje kalbėjosi su žmogumi, tikinčiu, kad Dievas išsirinko tik dalį žmonių išgelbėjimui. Brolis paklausė: „O kaip jūs apibrėžiate žodį ‘visus’ – kad Kristus mirė už visus ir Dievas nori išgelbėti visus?“ Tas žmogus nieko negalėjo atsakyti. O ką galima pasakyti prieš Dievo Žodį? Pats J. Kalvinas, rašydamas teologines knygas apie tai, kad Dievas išsirinko tik dalį žmonių išgelbėjimui, kitur pateikia Rašto komentarus apie Kristaus mirtį ir Dievo išgelbėjimą visiems žmonėms – kad Dievas išgelbėja bet kurį žmogų, visiems be

išimčių yra atviras kelias išgelbėjimui. Iš kur tokia priešara to paties žmogaus, šiuo atveju J. Kalvino, tvirtinimuose? Apaštalas Paulius rašo, kad mes nieko negalime padaryti prieš tiesą, bet tik už tiesą. Susidūręs su Dievo tiesa, žmogus, jeigu jis yra sąžiningas prieš Dievą, palieka visas savo teorijas, nes jis nieko negali padaryti prieš ją. Galbūt tu tiki, kad Dievas išsirinko išgelbėjimui tik dalį žmonių, bet jei tu esi sąžiningas prieš Dievo tiesą, manau pripažinsi, kad Kristus mirė už visus, išgelbėjimas yra neribotas, visi gali būti išgelbėti. Kai kas paklaustų: „Jei Dievas nori išgelbėti visus žmones, nes Kristus mirė už visus, tai kodėl Jis visų neišgelbsti?“ Geras klausimas. Atsakymas labai paprastas – Dievas išgelbsti tik tuos, kurie tiki (1 Kor 1, 21). Tam, kad Dievas išgelbėtų žmogų, reikia kad žmogus tikėtų kryžiaus skelbimu, tuo, kad Kristus mirė už nuodėmes ir prisikėlė. Jeigu visi žmonės tikėtų šia žinia, tai Dievas visus ir išgelbėtų, nes Jis nori tai padaryti. Tačiau ne visiems to reikia, ne visi žmonės tiki, kad jiems reikalingas Gelbėtojas. Daugelis galvoja, kad jie yra geri žmonės, ir jiems nereikia, kad kažkas juos gelbėtų.

ŽMOGUS NEIEŠKO DIEVO

Kai kurie iš besilaikančiųjų J. Kalvino teorijos sako, kad žmogus pats negali ieškoti Dievo. Be jokių abejonių, žmogus yra dvasiškai miręs, atskirtas nuo Dievo. Laiške romiečiams rašoma:

„Nėra nei vieno, kuris suprastų, nėra nei vieno, kuris ieškotų Dievo“ (Rom 3, 11).

Laiške romiečiams apaštalas Paulius aprašo žydų ir pagonių kaltę prieš Dievą. Visi yra nusidėję. Senajame Testamente pakartotinai rašoma apie Izraelio maištavimą prieš Savo Dievą. Rašoma, kad jie neieškojo Dievo. Štai keletas tai parodančių eilučių:

„Nes tauta neatsigręžė į tą, kuris ją sumušė, ir jie neieško

kariuomenių VIEŠPATIES. Todėl VIEŠPATS nukirs nuo Izraelio galvą ir uodegą“ (Iz 9, 13-14).

„Vargas tiems, kurie leidžiasi į Egiptą pagalbos; remiasi žirgais ir pasitiki vežimais, nes jų daug, ir raiteliais, nes jie labai stiprūs; bet jie nesikreipia į Izraelio Šventąjį nei VIEŠPATIES neieško!“ (Iz 31, 1)

„Izraelio išdidumas liudija jam į akis; jie negrįžta pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir jo neieško dėl viso to“ (Oz 7, 10).

Be jokių abejonių, Izraelio tauta neieškojo Dievo. Tačiau tuo remiantis negalima tvirtinti, kad jie negalėjo Jo ieškoti. Senajame Testamente Dievas pakartotinai ragina Savo tautą, kad jie Jo ieškotų. Štai viena tokių eilučių:

„Ieškokite VIEŠPATIES, kol galima jį rasti, šaukitės jo, kol jis arti; nedorėlis tepalieka savo kelią ir neteisus žmogus savo mintis; tegrįžta jis pas VIEŠPATĮ, ir jis jo pasigailės; pas mūsų Dievą, nes jis gausiai atleis“ (Iz 55, 6-7).

Izraelio tauta neieškojo Dievo ne todėl, kad jie nebuvo pajėgūs to padaryti – juk kitaip Dievas nebūtų jų raginęs to daryti, ar ne? Izraelio tauta neieškojo Dievo todėl, kad jie nenorėjo to daryti. Jie nenorėjo pasitikėti savo Dievu. Yra skirtumas tarp negalėjimo ir nenorėjimo ieškoti.

Panaši istorija nutiko ir su pagonimis. Dievas liepė žmonėms pripildyti žemę ir po visą ją išsisklaidyti. Tačiau pagonys nepakluso Dievui – jie pasistatė miestą ir bokštą, kad jiems nereikėtų būti toli vieniems nuo kitų. Kad jie turėtų savo tautybę ir savo religiją. Pradžios knygos vienuoliktame skyriuje aprašomas šis pagonių maištas prieš Dievą:

„Ir jie tarė: ‘Eikime, pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų dangų; ir pasidarykime sau vardą, kad neišsisklaidytume plačiai po visos žemės paviršių’“ (Pr 11, 4).

Žmonės nenori paklusti Dievui, nenori klausyti Dievo žodžių. Jie siekia susivienyti ir kartu maištauti prieš Dievą. Toliau rašoma:

„Ir VIEŠPATS nužengė pamatyti miesto ir bokšto, kurį žmonių vaikai statė. Ir VIEŠPATS tarė: ‘Štai yra viena tauta, ir jie visi

turi vieną kalbą; ir tai jie pradėjo daryti; ir jiems jau nebus ribų niekam, ką jie besumanytų daryti. Eikime, nuženkime ir ten sumaišykime jų kalbą, kad jie nebesuprastų vienas kito šnektos'. Taip VIEŠPATS juos iš ten išsklaidė plačiai po visos žemės paviršių; ir jie liovėsi statę miestą“ (Pr 11, 5-8).

Dievas sustabdė žmogaus pastangas susikurti savo tautą, savo miestą ir savo religiją. Dievas sugriovė tą vieningą žmonijos pasiūlymą Dievui.

Kodėl taip svarbu, kad žmonija neturėtų vienos tautybės ir savos religijos? Apaštalų darbų knygoje užrašyta labai įdomi eilutė, kaip tik susijusi su žmonijos išsklaidymu, aprašytu vienuoliktame Pradžios knygos skyriuje:

„Dievas, kuris padarė pasaulį ir visa, kas jame... ir iš vieno kraujo padarė visas žmonių tautas gyventi ant viso žemės paviršiaus bei nustatė anksčiau paskirtus laikus ir jų būsto ribas; kad jie ieškotų Viešpaties, galbūt jie apčiuoptų jį ir jį atrastų, nors jis nėra toli nuo kiekvieno iš mūsų“ (Apd 17, 24. 26-27).

Ar matote, kodėl yra svarbu, kad žmonės būtų išsisklaidę po visa žemę ir turėtų atskiras teritorijas bei kalbas? Tam, kad jie ieškotų Viešpaties. Įsivaizduokite: jei šiandien būtų viena valstybė, viena kalba, viena ekonomika, viena politika, jei viskas būtų bendra... Dievas žino mūsų nuodėmingą prigimtį, Jis žino, kaip mes maištaujame prieš Jį, todėl ir išsklaidė visą žmoniją po žemės paviršių. Jeigu visa maištinga žmonija susivienytų, tuomet visi kartu priešintųsi Dievui, visi kartu susikurtų savo religiją. Visi kartu kaip Kainas aukotų Dievui savo religijos vaisius, o ne tai, ką Dievas sako daryti. Jei būtų viena valstybė ir bendra religija, būtų praktiškai neįmanoma surasti tiesos, nes ji būtų išstumta ir pakeista žmonių religija. Ateityje, kai pasaulį valdys Antikristas, būtent taip ir atsitiks. Antikristas ikurs bendrą pasaulinę ekonomiką ir, svarbiausia, – bendrą religiją. Visi turės jį garbinti ir dėtis žvėries ženklą. Kas to nedarys, bus persekiojami ir žudomi.

Vienybės buvo siekiama ir tomis dienomis, kai žmonės statė Babelės bokštą. Deja, žmonių vienybė niekada nebūna nukreipta geram dalykui. Tik Dievas suvienija žmones geram tikslui, kaip kad

yra suvienytas Kristus kūnas, idant žmogus tarnautų Dievui.

Tuo tarpu Babelės dienomis Dievas išsklaidė žmoniją po visa žemę, sumaišė jų kalbas, kad vieni kitų nesuprastų. Tai Dievas padarė tam, kad atsirastų atskiros tautybės, atskiros valstybės, atskiros teritorijos, kad žmogus būtų laisvas nuo kitų prieš Dievą maištaujančių žmonių grupių. Kad žmogus būtų laisvas ir ieškotų Dievo.

Pirmame Laiško romiečiams skyriuje rašoma, kad Dievas, sukūręs žmogų, įdiegė jam tam tikrą Dievo supratimą, idant žmogus suprastų, jog Dievas yra ir kad Jį galima atrasti. Tačiau kodėl rašoma, kad nėra, kas ieškotų Dievo? Tai – tokia pati istorija, kokia nutiko ir su Izraelio tauta: Dievas davė žmogui pradžią, galimybes, kad šis ieškotų Dievo, tačiau žmogus, turėdamas Dievo pažinimą, Jo neieškojo, bet nuėjo savais keliais (Rom 1, 18-32).

Žmogus neieško Dievo ne todėl, kad negali Jo ieškoti ir atrasti, ar nėra galimybių, bet todėl, kad jis **nenori** Jo ieškoti.

Na, o kaip Dievas gali būti randamas šiandien? Šio malonės amžiaus apaštalas Paulius rašo Laiške Timotiejui:

„Bet jei ilgai užtruksiu, kad žinotum, kaip turi elgtis Dievo namuose, kurie yra gyvojo Dievo bažnyčia, tiesos stulpas ir pagrindas“ (1 Tim 3, 15).

Dievas šioje žemėje turi Savo namus, Savo bažnyčią – Kristaus kūną. Kas yra Kristaus kūno bažnyčia? Tai mes – tikintieji. Mes esame Dievo žmonės, mes esame tiesos stulpas ir pagrindas. Mums Dievas patikėjo tiesą. Šiandien Dievas yra randamas mumyse, Kristaus kūno bažnyčioje. Dievo šiandien nerasite nei Jeruzalės šventykloje, nei paaukuotose Vatikano šventyklose, nei auksinėje popiežiaus taurėje, nei musulmonų mečetėse, nei jokiuose kituose pastatuose. Keista, kai tikintieji važiuoja į taip vadinamą šventą Jeruzalės žemę ieškoti Dievo ar sekti Jėzaus pėdomis. Deja, Jeruzalėje nėra Dievo. Jis nebegyvena Jeruzalės šventykloje virš Sandoros skrynios tarp dviejų cherubų. Ten nereikia važiuoti ieškoti Dievo. Izraelio tauta nupuo- lė. Dievas juos paliko ir išėjo pas pagonis. Dievas šiandien formuoja Kristaus kūną, per kurį skelbia tiesą visam pasauliui. Mes esame Kristaus pasiuntiniai, kaip rašo Paulius, mes atstovaujame žemėje Dievą. Tuo tarpu, kai žydai Jeruzalėje linguoja galvomis prie „Raudu

sienos“, mummyse – mūsų kūnuose – gyvena Dievas. Mes skelbiame pasauliui Dievo malonės evangeliją apie Kristaus mirtį ant kryžiaus už nuodėmes, kad žmonės, ją išgirdę ir ją patikėję, būtų išgelbėti. Kaip rašoma:

„Dievui patiko [kryžiaus] skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki“ (1 Kor 1, 21).

Dievas mums davė išgelbėjimo žinią visam pasauliui. Žmogus atranda Dievą ir Jo išgelbėjimo žinią, išgirdęs mus visa tai skelbiant. Dievas davė Savo malonės žinią žmonėms, kad jie atrastų Dievą, kad išgirstų Dievo žodžius. Argi mes nebuvome išgelbėti išgirdę išgelbėjimo Evangelijos? Apaštalas Paulius rašo efeziečiams:

„Kuriuo [Kristumi] ir jūs įtikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją; juo įtikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia, kuri yra mūsų paveldo užstatas“ (Ef 1, 13-14).

Efeziečiai išgirdo išgelbėjimo Evangeliją apie Kristaus atliktą darbą ant kryžiaus. Kažkas jiems tą žinią paskelbė. Vienas galbūt išgirdo tą žinią kur nors gatvėje, kitas galbūt paskaitė evangelinį lankstuką, dar kitam galbūt mylintis giminaitis papasakojo apie Viešpaties auką ant kryžiaus. Šiandien turime daug daugiau skelbimo priemonių, įskaitant radiją, televiziją ir internetą. Tačiau, nepriklausomai nuo skirtingų priemonių ir sąlygų, žinia išliko lygiai ta pati, kokia prieš beveik du tūkstančius metų buvo paskelbta ir efeziečiams – ji nepasikeitė. Mes, kaip ir efeziečiai, išgirdome išgelbėjimo Evangeliją apie Kristų, patikėjome Juo ir buvome išgelbėti, užantspauduoti pažado Dvasia. Dievas mus pašaukė Evangelijos žodžiais. Mums kalbėjo žmogus: ar tai per radiją, ar per televiziją, ar bažnyčioje, ar gatvėje, ar pasiekė dar kokiomis kitomis priemonėmis, tačiau tai buvo Dievo žodžiai. Dievas panaudojo žmones, kad paskelbtų mums tą Evangeliją.

„Dievas nuo pradžių jus išsirinko išgelbėjimui [tai – Kristaus kūno išgelbėjimas iš Suspaudimo laikotarpio]... į tai jis pašaukė jus per mūsų evangeliją...“ (2 Tes 2, 13-14).

Dievas nekviečia žmogaus nei per jokių ženklus, nei per jokiais susiklosčiusias aplinkybes. Dievas pašaukia žmogų per Evangelijos

skelbėją. Kai žmogus išgirsta Malonės evangeliją apie Kristaus mirtį ant kryžiaus, tai yra Dievo kvietimas žmogui, tarsi Jis sakytų: „Mano Sūnus mirė už tavo nuodėmes ant kryžiaus ir prisikėlė, kad tau duotų Savo teisumą. Tikėk šia žinia, ir tu būsi išgelbėtas“. Argi nenuostabu? Nors žmogus ir nenori ieškoti Dievo, tačiau mus mylintis Dievas pats išėjo mūsų ieškoti ir pašaukė mus per Savo maloningus išgelbėjimo žodžius.

Kai patys pirmieji žmonės – Adomas ir Ieva – nusidėjo, jie neieškojo Dievo, kad Jis jais pasirūpintų, kad ištaisytų jų padarytą klaidą, kad atleistų jų nusižengimą. Jie puolė slėptis nuo Dievo, jie užsidengė figmedžio lapais – savo pačių darbais bandė nuslėpti savo nuogumą. Tačiau mylintis Dievas pats jų ieškojo, Jis juos pašaukė Savo žodžiais. Kai Dievas išvedė Izraelio tautą, sudarė su ja sandoras ir davė jai pažadus, žydai neieškojo Dievo, nors Jis sudarė jiems visas sąlygas tai padaryti. Jie nususuko nuo Dievo, paliko Jį ir nuėjo paleistuvauti su pagonių dievais. Dievas pakartotinai siekė susigrąžinti Izraelio tautą pas Save. Tačiau jie pakartotinai Jį palikdavo. Jėzus Kristus taip pat buvo atėjęs pas Izraelio tautą. Tačiau dauguma žydų nors ir skaitė Senajame Testamente apie jų Mesiją, jie nenorėjo ateiti pas Jį, kad turėtų amžiną gyvenimą, kaip parašyta:

„Tyrinėkite Raštus; nes jūs manote juose turį amžinąjį gyvenimą; o jie yra tie, kurie liudija apie mane. Ir jūs nenorite ateiti pas mane, kad turėtumėte gyvenimą“ (Jn 5, 39-40).

Dievas visada parūpindavo žydams kelią, kad jie ieškotų Dievo, pas Jį ateitų ir gautų amžiną gyvenimą. Nors ne visi norėjo tai daryti. Tačiau tarp jų buvo ir tokių, kurie tyrinėjo Raštus, jais tikėjo ir atėjo pas Jį.

„Todėl kiekvienas, kuris girdėjo ir išmoko iš Tėvo, ateina pas mane“ (Jn 6, 45).

Puikus pavyzdys buvo tokie dievobaimingi žydai, kaip Zacharijas, Ona, Simeonas ir kiti, kurie tikėjo Senojo Testamento Raštais, pranašavusiais apie ateisiantį Mesiją ir Izraelio Atpirkėją, su kantrumu laukė Jo pasirodymo ir džiaugėsi Jo sulaukę (Lk 1, 67-75; 2, 25-38). Jie tikėjo Senuoju Testamentu, todėl jie buvo Tėvo patraukti, pašaukti per Raštą. Garbė Dievui, kad ir mes, išgirdę Dievo evangelijos balsa, juo patikėjome ir atėjome pas Jį, kad gautume nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą!

ŽMOGAUS PASIRINKIMO LAISVĖ

Dievas sukūrė žmogų pagal Savo atvaizdą – laisvą, turintį galimybę rinktis laisva valia. Dažnai žmonės tiki, kad jie neturi teisės rinktis, nes Dievas už juos iš anksto yra nusprendęs, ką jiems daryti. Žmogus padaro ką nors klaidingo, o paskui sako: „Dievas norėjo, kad aš tai daryčiau... Kas gi gali atsisipirti Dievo valiai...“ Žmogus „nusiplauna rankas“, įsivaizduodamas esąs nepakaltinamas – juk tai Dievas jį vertė taip daryti, juk tai Dievas prieš pasaulio sukūrimą nulėmė visus kiekvieno žmogaus veiksmus, ir tu negali pasipriešinti Jo valiai... Teologai susikuria sau palankias teorijas, kad nusimestų atsakomybę ir visą kaltę už savo veiksmus suverstų Dievui arba Šėtonui. Raštas labai aiškiai moko, kad Dievas davė žmogui Savo žodį ir jam paliko teisę rinktis: tikėti ir sekti Dievo žodžiu arba ne. Toks Dievo ir žmogaus santykis buvo nuo pat pirmojo žmogaus – Adomo – ir tęsiasi per visą istoriją. Dievas pateikė Adomui du pasirinkimus – gyvenimą ir mirtį: jei Adomas pasitikės Dievo žodžiu ir nevalgys nuo uždrausto medžio, tuomet jis gyvens; jeigu jis neklausys Dievo žodžio ir valgys nuo uždrausto medžio, tuomet jis mirs.

Pažvelkime į Raštą ir pamatysime, kad toks pats Dievo ir žmogaus santykis aiškus visame Dievo žodyje.

Pakartoto įstatymo knygoje rašoma, kaip Dievas pakartotinai išdėstė Izraelio tautai Dievo įstatymą, kad jie jo laikytusi, kad jie paklustų Dievo žodžiui. Taip pat Dievas davė paliepiamą Mozei, kad šis perduotų Izraelio tautai, kas jų laukia, jeigu jie klausys Dievo įstatymo žodžiu, ir kas jiems bus, jeigu jie neklausys Jo įstatymo. Jeigu jie klausys Dievo žodžio, tuomet jie bus palaiminti, bet jeigu jie neklausys Jo žodžio, tada jie bus prakeikti (žiūr. Kun 26 ir Įst 28 skyrius). Išsakydamas visus Dievo paliepiamus, Mozė sako Izraelio tautai:

„Šią dieną šaukiu dangų ir žemę, kad liudytų prieš jus, jog aš padėjau prieš jus gyvenimą ir mirtį, palaiminimą ir prakeikimą; taigi pasirink gyvenimą, kad gyventum, tu ir tavo sėkla“ (Įst 30, 19).

Dievas pateikė žydams du kelius – gyvenimą ir palaiminimą

arba mirtį ir prakeikimą. Jeigu žydai klausys Dievo žodžio, tai jie bus palaiminti ir gyvens, bet jei neklausys, tuomet jie bus prakeikti ir mirs. Pastebėkite: Dievas paliko jiems pasirinkimo laisvę – jie turėjo patys nuspręsti, kokią kelią pasirinkti.

Panašiai kalbėjo Izraelio tautai ir Jozuė, kuris vadovavo žydams po Mozės mirties. Jis sakė žydams:

*„Taigi dabar bijokite VIEŠPATIES ir nuoširdžiai ir tikrai jam tarnaukite; ir pašalinkite dievus, kuriems tarnavo jūsų tėvai anapus upės ir Egipte; ir tarnaukite VIEŠPAČIUI. O jei jums atrodo bloga tarnauti VIEŠPAČIUI, šią dieną **pasirinkite**, kam norite tarnauti: ar dievams, kuriems tarnavo jūsų tėvai, buvusieji anapus upės, ar dievams amoritų, kurių šalyje jūs gyvenate; bet aš ir mano namai, mes tarnausime VIEŠPAČIUI“ (Joz 24, 14-15).*

Jozuė ir vėl liepia izraelitams pasirinkti, kam jie nori tarnauti: ar Izraelio Dievui, ar pagonių dievams. Dievas davė žydams Įstatymą, sudarė su jais sandoras. Įstatyme rašoma, kad žydai turėjo paklusti Dievui ir Jo žodžiams, neturėti kitų dievų, garbinti vienintelį Izraelio Dievą, dangaus ir žemės Valdovą. Žydai turėjo pasirinkti patys, ar tai daryti, ar ne. Dievas iš anksto to nenulėmė.

Jozuė ir jo šeima pasirinko tarnauti Dievui. Buvo ir kitų dievovaimingų žydų, pasirinkusių tikėti Viešpačiu, iš kurių norėtusi išskirti vieną ypač garbingą žydą – Danielių. Danielius visą savo gyvenimą nuo pat vaikystės praleido tremtyje. Izraelio tauta nusidėjo Dievui, neklausė Jo Įstatymo, ir už tai jie susilaukė to, apie ką Dievas juos iš anksto perspėjo – kas bus, jeigu jie nepaklus savo Dievui. Viešpats juos atidavė į Babilono karaliaus Nebukadnecaro rankas. Ten pat buvo ištremtas ir Danielius. Babilono karalystėje buvo garbinami dievai, įvairiems stabams buvo aukojamas vynas ir mėsa. Bet kuris ten patekęs žydas susidurdavo su daugybe išbandymų ir pagundų. Su jais susidūrė ir Danielius. Jam buvo atneštas Babilono dievams aukotas valgis ir vynas, kuriuos valgydamas ir gerdamas žydas būtų susiteršęs. Bet Danieliaus knygoje rašoma:

„Tačiau Danielius savo širdyje nusprendė nesusiteršti karaliaus valgio daviniu nei jo geriamu vynu; todėl jis prašė eunuchų kunigaikščio, kad nesusiterštų“ (Dan 1, 8).

Danielius nutarė savo širdyje paklusti Dievo įsakymui ir neturėti kitų dievų, jis nutarė nesusiteršti Babilono stabmeldyste. Būtu galima paminėti labai daug gerų ir pamokančių dalykų, susijusių su Danieliumi, tačiau norėčiau, kad pastebėtumėte kai ką labai svarbaus: Danielius **nusprendė** savo širdyje. Tai reiškia, kad niekas jo nevertė to daryti, jis pats taip nusprendė. Dievas iš anksto nenulėmė Danieliaus veiksmų, kad jis tik taip turės daryti ir ne kitaip. Danielius pats nusprendė savo širdyje, ką pasirinkti – tarnauti savo Dievui.

Visiems gerai žinomas dievobaimingas žmogus Jobas sudarė sutartį su savo akimis nežiūrėti į kitas moteris (Job 31, 1), nes buvo vedęs vyras. Niekas už jį to nenusprendė, jis pats sudarė sutartį su savo akimis.

Taip pat gerai žinoma istorija su Juozapu, kai jis Egipte tarnavo kilmingam egiptiečiui Potifarui, kur jį gundė Potifaro žmona, ieškojusi progų sugulti su Juozapu. Tačiau kaip elgėsi Juozapas? Jis jai pasakė:

„Kaip aš galiu padaryti tokią didelę nedorybę ir nusidėti Dievui?“ (Pr 39, 9)

Juozapas nenorėjo su ja sugulti ne dėl to, kad ji galbūt neatitiko jo skonio, ne todėl, kad bijojo, jog kiti gali sužinoti apie tai, ar jis gali būti už tai nubaustas Potifaro. Jis to nedarė todėl, kad jis bijojo Dievo, savo širdyje buvo nusprendęs Jam tarnauti, žinojo, jog toks elgesys Dievui nepatinka. Tačiau atkakloji Potifaro žmona tuo nepasitenkino. Vieną dieną ji nutvėrė Juozapą už drabužio ir liepė su ja sugulti. Daugelis iš mūsų mėgstame versti bėdą kitiems, sakydami: „Valdžia mane privertė taip pasielgti... Mano viršininkas mane privertė... Jei ne mano žmona, aš būčiau pasielgęs kitaip...“ Tą patį galėjo daryti ir Juozapas, ar ne? Jis galėjo sumesti kaltę Potifaro žmonai ir mielai sugulti su ja – juk tai ne jis, o ji jį privertė. Tačiau jis to nepadarė. Jis žinojo, kad jis, kaip ir mes visi, yra atsakingas už save, už savo elgesį. Jis pabėgo iš Potifaro žmonos rankų, jis pabėgo nuo paleistuvavimo. Jis nenorėjo nusikalsti Dievui. Niekas jo nevertė pabėgti, jis pats taip nusprendė, nenorėdamas nusidėti Dievui.

Turbūt pamenate labai nedora Izraelio karalių Ahabą, vedusį Jezabelę? Viešpats per pranašą Eliją kalbėjo Ahabui, kad už jo stabmeldžiavimą įvairiomis nelaimėmis nubaus jį ir jo palikuonis. 1 Kar 21, 27-29 rašoma:

„Ir kai Ahabas išgirdo šituos žodžius, jis persiplėšė savo drabužius, užsidėjo ašutinę ant savo kūno ir pasninkavo, ir gulėjo ašutinėje, ir vaikščiojo tyliai. Ir VIEŠPATIES žodis atėjo tišbiečiui Elijui, sakydamas: 'Ar matai, kaip Ahabas nusižemino prieš mane? Kadangi jis nusižemino mano akivaizdoje, aš neužleisiu nelaimės jo dienomis; bet jo sūnaus dienomis aš užleisiu nelaimę ant jo namų'“.

Šis nedoras Izraelio karalius nusižemino prieš Dievą. Todėl Dievas jam už tai atlygino, sušvelnino bausmę. Toks Dievo ir žmogaus bendravimo principas (kai Dievas atsilygina žmogui už jo veiksmus) parodo tai, kad žmogus yra atsakingas prieš Dievą. Jei žmogus yra atsakingas už savo veiksmus, vadinasi jam yra duota laisvė rinktis, kad paskui jis atsakytų už savo pasirinkimą. Jei Dievas atsilygina žmogui, vadinasi jam atsilyginta už jo paties atliktus veiksmus. Žmonės gimsta suvokdami, kad kiekvienas gauna tai, ko nusipelno. Nei vienam iš mūsų neprireikė perskaityti Rašto, kur rašoma, kad „ką žmogus sėja, tai ir pjaus“ (Gal 6, 7) tam, kad įsitikintume šios tiesos veikimu. Mes nuo pat vaikystės tai suprantame. Visoje kūrinyje galioja toks principas. Jei sėjėjas pasėja kviečius, tai ir išdygsta kviečiai, o ne rugiai. Išdygsta tai, ką jis pasėjo.

Dievas neverčia nei vieno žmogaus Juo tikėti ir Jam tarnauti. Dievas sukūrė žmogų atsakingą už savo paties veiksmus – Jis nori, kad žmonės savo noru, laisva valia pasirinktų Jam tarnauti.

Kai Dievas išvedė Izraelio tautą iš Egipto, Jis jiems pažadėjo, kad jais pasirūpins. Izraelio tauta savo akimis matė visus galingus Dievo stebuklus ir Jo rūpestį tiek Egipto šalyje, tiek dykumoje. Dievas jiems įrodė, kad Jis vienintelis gali jais pasirūpinti ir juos įvesti į turtingą šalį. Tačiau žydai netikėjo Dievo žodžiais. Štai kaip Mozė apie tai kalbėjo žydams:

„VIEŠPATS, jūsų Dievas, einantis pirma jūsų, kovos už jus lygiai taip, kaip jis tai dėl jūsų darė jūsų akyse Egipte; ir dykumoje, kur matei, kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, tave nešė, kaip žmogus neša savo sūnų, visame kelyje, kuriuo ėjote, kol atėjote į šią vietą'. Vis dėlto net ir tame jūs netikėjote VIEŠPAČIU, savo Dievu, kuris ėjo pirma jūsų kelyje, kad surastų jums vietą jūsų palapinėms statyti – naktį ugnyje, kad jums rodytų, kuriuo keliu turite eiti, o dieną debesyje“ (Ist 1, 30-33).

Dievas darė įvairius stebuklus, rūpinosi jais, tačiau dauguma žydų nepasitikėjo Dievu. Dievas nenulėmė jų veiksmų, kad šie netikėtų, bet atvirksčiai – jais rūpindamasis, Jis tikėjosi, kad patys žydai Juo pasitikės. Izraelio tauta nepakluso Dievui, netikėjo Juo. Jų niekas nevertė to daryti, jie tai darė savo noru, sąmoningai.

Ta pati istorija pasikartojo su Izraelio tauta ir tada, kai pas juos buvo atėjęs Jėzus Kristus. Jie netikėjo Juo, atmetė Jį ir nukryžiuo. Lygiai taip pat atsitiko ir po Jėzaus Kristaus prisikėlimo, kai „mažoji kaimenė“ toliau skelbė žydams apsigalvojimą ir krikštą nuodėmėms atleisti. Jie pasirinko netikėjimo kelią. Lukas rašo:

„Ir visa tauta, kuri jį girdėjo, ir muitininkai pateisino Dievą, pasikrikštiję Jono krikštu. Bet fariziejai ir įstatymnininkai atmetė Dievo patarimą prieš save, nesiduodami jo krikštijami“ (Lk 7, 30).

Vieni žydai tikėjo Jono krikštytojo skelbimu, jie apsigalvojo ir pasikrikštijo vandeniui. Kiti gi – netikėjo, jie atmetė Dievo patarimą, jie pasirinko netikėti Dievo žinia, kurią skelbė Jonas krikštytojas.

Kai kurie krikščionys laikosi J. Kalvino teorijos, sakančios, kad žmogus yra visiškai miręs ir net nepajėgia savo jėgomis tikėti, jei pats Dievas jo neatgimdo ir neduoda jam tikėjimo. Tačiau Senajame Testamente žydai irgi buvo visiškai mirę, kilę iš Adomo, neatgimę iš Dievo, bet Rašto eilutės aiškiai sako, kad Dievas jiems patiems paliko teisę tikėti ar netikėti.

Norėčiau stabtelėti prie šio kalvinizmo teorijos teiginio – kad žmogus pats negali tikėti ir kad jam reikia, jog Dievas jį igalintų tai padaryti. Deja, žmonės dažnai nežino, ką reiškia Dievo igalinimas. Igalinimas ar, kitaip, galios suteikimas – tai Dievo įsiterpimas į žmogų, kai pastarajam yra suteikiama Dievo gyvybė. Dievui įsiterpus į žmogaus gyvenimą, įvyksta atgimimas.

Pagal J. Kalvino teoriją išeitų, kad Dievas pirmiau įsiterpia į žmogaus gyvenimą, jį atgimdo, kad šis turėtų pajėgumą tikėti, ir tik tada žmogus, kuris jau yra atgimdytas, įgauna pajėgumą tikėti...

Tačiau tokia J. Kalvino teorija susikerta su Dievo žodžio teorija.

Kad suprastumėte, ką noriu pasakyti, pažiūrėkime į tai, kas parašyta Laiške efeziečiams.

„Kuriuo [Kristumi] ir jūs pasitikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją; juo [Kristumi] patikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia“ (Ef 1, 13).

Atkreipkite dėmesį – šioje laiško eilutėje yra išdėstytas tam tikrų veiksmų eiliškumas. **Pirma**, žmogus išgirsta Evangelijos žodį; **antra**, žmogus pasitiki Evangelijos žodžiu; **trečia**, žmogus užantspauduojamas Šv. Dvasia. Taigi pirmiausia žmogus išgirsta Žodį, po to juo pasitiki, o tik po to, kai jau žmogus yra patikėjęs, tik tada Dievas įsiterpia į žmogų, tik tada Dievas jį atgimdo Šv. Dvasia, tik tada Šv. Dvasia ateina pas žmogų ir jame apsigyvena.

J. Kalvinas antrą ir trečią žingsnius sukeitė vietomis. Pagal jį gaunasi, kad: pirma – žmogus išgirsta Žodį, antra – žmogus yra atgimdomas Šv. Dvasia (juk jam reikia Dievo gyvybės tikėjimui), ir trečia – žmogus patiki Dievo žodžiu. Taigi J. Kalvino teorija, – kad pirmiausia žmogų reikia atgimdyti, idant jis galėtų tikėti, – nepasitvirtina. Raštas akivaizdžiai prieštarauja tokiai teorijai.

Be jokių abejonių – žmogus yra dvasiškai miręs ir nieko negali padaryti savo išgelbėjimui. Tačiau žmogus turi galimybę tikėti. Kiekvieną dieną bet koks pasaulio žmogus kuo nors tiki. Rašte skaitome, kad Dievas žmogui tokią galimybę įdiegė. Laiške romiečiams rašoma, kad žmogus tiki širdimi, kuri yra ne raumuo, varinėjantis kraują, bet žmogaus siela, jo vidus. Niekas negali įsakyti žmogaus širdžiai, netgi Dievas. Dievas yra laisvės autorius, Jis duoda žmonėms laisvę visame kame, tame tarpe – ir širdies pasirinkime. Ar įsivaizduojate, kas būtų, jei jūsų širdis būtų nuolatiniėje vergovėje, ir jai būtų įsakoma, ką daryti, kuo tikėti, kuo netikėti, ką mylėti, ko nemylėti?..

Prieš kelis šimtus metų viešpatavo vergovė, baudžiava. Žmonės pergyveno žiaurią priespaudą. Tačiau žmogaus širdies niekas negalėdavo pavergti. Yra išlikę nemažai pasakojimų, kaip vergai laukuose giedodavo giesmes Viešpačiui. Nepaisant to, kad jie dirbo sunkiomis sąlygomis ir nieko neturėdavo, o jų kūnai priklausė jų šeimininkams, tačiau jų širdies niekas negalėjo pavergti – jie pasitikėjo Viešpačiu ir giedodavo Jam giesmes, nes širdis visuomet lieka laisva. Argi nenuostabu, kad Dievas mus tokius sukūrė?

Puikiai žinome Abraomą, kurį Dievas pašaukė tam, kad iš jo pagimdytų gausią tautą. Dievas pažadėjo Abraomui daugybę palikuonių. Pradžios knygoje skaitome:

„Ir išvedęs jį laukan tarė: ‘Na, pažvelk į dangų ir skaičiuok žvaigždes, jei gali jas suskaičiuoti’; ir jis jam tarė: ‘Tokia bus ir tavo sėkla’“ (Pr 15, 5).

Abraomo žmona Sara buvo nevaisinga moteris, ji niekaip nebūtų galėjusi pagimdyti Abraomui vaikų. Tačiau net ir žinodamas, kad jo žmona nevaisinga, ir jis negali turėti vaikų, Abraomas pasitikėjo Dievu, kad Jis koku būdu duos palikuonių. Laiške romiečiams rašoma, kad Abraomas neabejojo Dievo pažadu, bet tikėjo ir buvo pilnai įsitikinęs, kad Dievas padarys tai, ką jam pažadėjęs (Rom 4, 20-21).

Ar esate sutikę žmonių, turinčių savų įsitikinimų? Net neabejoju. Visi yra kuo tai įsitikinę – kuo nors giliai tiki. Jeigu žmonės neturėtų savyje galimybės tikėti, mes nesutiktume nei vieno žmogaus, turinčio savų įsitikinimų. Štai Abraomas buvo įsitikinęs, kad Dievas yra pajėgus padaryti tai, ką yra pažadėjęs. Aš tikiu, kad žmogus turi savyje pajėgumą tiek abejoti, tiek ir tikėti. Rašte rašoma, kad Abraomas ne suabejojo, o patikėjo Dievu. Toliau Raštas sako, kad Dievas atsilygino Abraomui už jo tikėjimą, ir Abraomo tikėjimas buvo įskaitytas teisumu.

Mūsų situacija tokia pati, kaip ir Abraomo. Mūsų tikėjimas taip pat buvo užskaitytas teisumu:

„O tam, kuris nedirba, bet tiki tuo, kuris išteisina bedievi, jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu“ (Rom 4, 5).

Atkreipkite dėmesį, kad tai – žmogaus, turimas tikėjimas. Kiekvienas žmogus turi savyje tikėjimą, jis yra pajėgus tikėti. Mes taip pat, kaip ir Abraomas, ne abejojome, bet patikėjome Dievo žodžiu, ir mūsų tikėjimą Dievas užskaitė teisumu. Mums Dievas davė teisumą ne dėl mūsų darbų, kokie jie bebūtų, bet dėl to, kad mes patikėjome Dievo žodžiu, sakančiu, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes ant kryžiaus ir prisikėlė.

Aš tikiu, kad žmogus turi tikėjimą ir juo turi pasinaudoti, kad būtų išteisintas ar išgelbėtas. Apd 16, 29-30 skaitome:

„Tada jis paprašė šviesos, išsoko ir atėjo drebėdamas, parpuolė priešais Paulių ir Silą ir išvedė juos laukan, tardamas: ‘Ponai, ką aš turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?’“

Ar galėtų būti dar svarbesnis klausimas už pastarąjį? Žmogaus sielos išgelbėjimas yra pats svarbiausias dalykas. Nieko svarbiau negali būti. Pastebėkite, žmogus pakausė:

„Ką aš turiu daryti?“

Apaštalas Paulius ir Silas atsako į šį svarbų klausimą:

„Ir jie tarė: ‘Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų, ir būsi išgelbėtas tu bei tavo namai’“ (Apd 16, 31).

Atkreipkite dėmesį – nei Paulius, nei Silas nesakė: „Tau nieko nereikia daryti... tu negali nieko padaryti, tau Dievas turi duoti tikėjimą, kad galėtum tikėti“. Apaštalas Paulius ir Silas skelbė Malonės evangeliją ir žinojo, ką žmogus turi daryti, kad būtų išgelbėtas. Žmogus pirmiausia turi tikėti.

Tikėjimas – tai žmogaus atsakas į Dievo skelbiamą žinią. Dievas žiūri į žmogaus širdį ir mato, ar žmogus abejoja, ar jis tiki. Dievas tiria žmogaus širdį per Savo žodį, kaip rašoma ketvirtame Laiško hebrajams skyriuje. Kai žmogus patiki Dievo Žodžio skelbimu, tuomet Dievas jį išgelbsti:

„Nes kadangi pasaulis išmintimi nepažino Dievo pagal Dievo išmintį, tai Dievui patiko [kryžiaus] skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki“ (1 Kor 1, 21).

Dievas išgelbsti tuos, kurie tiki. Todėl labai svarbu neišgelbėtam žmogui paskelbti Evangeliją taip, kaip skelbė apaštalas Paulius:

„Tikėk Jėzumi Kristumi, ir būsi išgelbėtas“.

Nei vienam žmogui nereikia laukti, kad Dievas jam duotų tikėjimą, idant žmogus galėtų tikėti. Žmogus to lauks iki mirties, o po to eis į pragarą, nes netikėjo Evangelija. Labai pavojinga sakyti žmonėms, kad jie patys negali tikėti, kad jiems reikia, jog Dievas duotų jiems pajėgumą tikėti. Tokia teorija ne tik klaidinga, bet ir gali atnešti skaudžias pasekmes.

Teorija, kad žmogus pats negali tikėti ar kad negali ieškoti Dievo, iš tikrųjų neprasidėjo nuo J. Kalvino. Ši teorija sena kaip Adomas ir Ieva. Ji kyla iš žmogaus nuodėmingos prigimties, nes jis nenori būti atsakingas už save. Patogiau yra kaltinti kitus: „Dievas nedavė tikėjimo... Jis iš anksto nulėmė mano likimą... Jis iš anksto išsirinko... Jis neleido Jo ieškoti...“ Kai nepaklausę Dievo žodžio Adomas ir Ieva nusidėjo, Viešpats paklausė: „Ką tu padarei?“ Tiek Adomas, tiek Ieva neprisiėmė atsakomybės už savo pačių sprendimus ir veiksmus. Jie kaltino kitus: „Tai ne aš, tai moteris... Tu man ją davei, Dieve... Jei nebūtum man jos davęs, tai aš nebūčiau ir nusidėjęs...“ Adomas iš esmės kaltino Dievą, davusį jam moterį, kuri priverstė Adomą nusidėti. Ieva irgi „nusiplotė rankas“ ir sumetė kaltę šėtonui (Adomo ir Ievos situaciją puikiai apibendranta Jok 1, 13-16). Labai panaši ir J. Kalvino teorija: „Tai ne aš, tai Dievas nedavė man pajėgumo tikėti... Jis manęs neišsirinko“. Reikėtų pažymėti, kad mes ir mūsų teorijos netoli tepažengė nuo mūsų protėvių...

Apaštalas Paulius irgi susidūrė su panašiomis žmonių sugalvotomis teorijomis (Rom 3, 5-7). Buvo žmonių, sakiusių, kad meluodami jie tik išaukština Dievo tiesą. Neva: „Mano melas tik dar labiau parodo, kiek Dievas yra teisesnis ir tiesakalbis. Taigi, būdamas melagis, neteisus ir blogas, aš tik darau Dievui paslaugą, parodydamas, kiek Jis yra teisingesnis, teisesnis ir geresnis už mane. Tai už ką gi Dievas mane teisia, jei aš Jam tik darau paslaugą, Jį išaukštinu, parodau, kiek Jis yra šventesnis už mane?“ Paulius skelbė:

„Kur pagausėjo nuodėmė, dar daugiau pagausėjo malonė“
(Rom 5, 20).

Ir kaip mat atsirado žmonių, kurie jam kalbėjo:

„Ar mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų Dievo malonė?“
(Rom 6, 1)

„Juk darydami nuodėmes mes dar labiau išaukštintume Dievo malonę, ji tik dar labiau pagausėtų, nes per mūsų nuodėmių gausumą pasirodo, koks Dievas yra maloningas, kokia gausi Jo malonė. Juk jei darytume mažiau nuodėmių, Jo malonė nebūtų tokia gausi. Taigi mes darome Dievui paslaugą. Argi tai nenuostabu?!“ Tai ir vėl – mūsų nuodėmingas mąstymas, į ką Paulius atsako:

„Apsaugok Dieve!“ (Rom 6, 15)

Išivaizduoju, kiek panašių pasiteisinimų žmonės pažertų Jėzui Kristui: „Juk mes, skelbdami, kad Tu visa valdantis, visa nulemiantis, tik išaukštinome Tave, parodėme Tavo galybę. Argi Tave išaukštindami mes esame kalti?“

Teologai, priklijuodami Dievui visavaldystės etiketę, iš tikrųjų Jo neišaukština, bet atvirksčiai – ieško kelių žmogaus pateisinimui, kad žmogus nebūtų atsakingas prieš Dievą už savo elgesį: „Juk tai Jis nulėmė žmogaus veiksmus“. Iš šono atrodo, kad tai – nuolankumas prieš Dievą ir Jo išaukštinimas, bet tai – tik dar vienas žmogaus sugalvotas būdas nusimesti nuo savęs atsakomybę.

TIKINČIOJO PASIRINKIMAS

Mums, patikėjusiems Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, taip pat palikta laisvė rinktis. Mes savaime negyvename tikėjimu, mes savaime negyvename teisingo gyvenimo. Tačiau yra krikščionių, manančių, kad atgimę jie gyvena tobulą gyvenimą be nuodėmių, ir visi jų širdies sprendimai yra teisingi. Daugelis tai nori įrodyti remdamiesi šia Jono laiško eilute:

„Kas gimęs iš Dievo, tas nedaro nuodėmės, nes jo sėkla pasilieka jame; ir jis negali nusidėti, nes yra gimęs iš Dievo“ (1 Jon 3, 9).

Be jokių abejonių, šią eilutę išplėšus iš konteksto galima pasakyti, kad tikintysis negali nusidėti. Tačiau tame pačiame laiške rašoma, kad visgi tikintysis nusideda:

„Jei kas mato savo brolių nusidedant nuodėme, kuri nėra iki mirčiai, tas prašys, ir jis duos jam gyvenimą, tiems, kurie nenusideda iki mirčiai“ (1 Jn 5, 16).

Pasirodo, tikintysis brolis daro nuodėmes. Laiške galatams

apaštalas Paulius rašo, kad Petras, Jonas ir Jokūbas skelbė Evangeliją apipjaustytiems – Izraelio tautai. Tai – tie patys Petras, Jonas ir Jokūbas, kurių laiškus randame Biblijoje. Jie rašė tai pačiai grupei žmonių, „dvylikai pasklidusių genčių“, tai yra, – Izraelio tautai (Jok 1, 1; 1 Pt 1, 1). Paskaite jų laiškus, pastebėsite, kad jie ragina tikinčius izraelitus gyventi pagal Dievo žodį ir nenusidėti. Jonas rašo apie brolių, kuris nusideda, ir tame pačiame laiške rašo, kad tikintysis negali nusidėti. Būtų visiškai nelogiška ir netikslinga rašyti, kad tikintysis negali nusidėti, bet tuo pačiu rašyti, kad tikintysis nusideda, tiesa? Kaip tai suderinti?

Ten, kur Jonas rašo, kad tikintysis nenusideda, jis turi omenyje konkrečią nuodėmę, kuri yra išskirtinė, ne tokia, kaip kitos. Jis apie tą išskirtinę nuodėmę kitame skyriuje rašo:

„Yra nuodėmė iki mirčiai, aš nesakau, kad turi melstis dėl jos. [...] Mes žinome, kad kiekvienas, gimęs iš Dievo, nenusideda; bet Dievo pagimdytasis save saugo, ir tas piktasis jo nepaliečia“ (1 Jon 5, 16b. 18).

Štai nuodėmė iki mirčiai. Pastebėkite – rašoma, kad tikintysis ja nenusideda, nes jis save saugo, kad jo nepaliestų piktasis. Ši nuodėmė iki mirties yra susijusi su piktučiu. Jonas šiame laiške rašo apie Antikristą, apie piktąjį – kad yra daug antikristų, kurie sakys, kad Jėzus Kristus anksčiau nebuvo atėjęs kūne. Jėzus Kristus taip pat kalbėjo savo mokiniams, kad Suspaudimo laikais bus daug antikristų, kurie sakys: „Aš Kristus“. Jonas savo laišką rašo žydams, kurie ateityje gyvens tais pačiais Suspaudimo laikais, apie kuriuos jiems kalbėjo Jėzus Kristus Mato, Morkaus, Luko ir Jono Evangelijose. Apreiškimo knygoje Jonas rašo, kad žvėris – Antikristas, piktasis – lieps visiems dėtis žvėries ženklą ir jį garbinti. Suspaudimo laikotarpiu pasirodęs Antikristas skelbsis Dievu, pačiu Jėzumi Kristumi. Na, o žydai, kurie netikės, kad Kristus anksčiau buvo atėjęs kūne, priims Antikristą kaip patį Kristų ir dėsis žvėries ženklą. Tuo tarpu tikintieji nesidės žvėries ženklo, nepriims Antikristo, nes jie tikės, kad tikrasis Kristus buvo anksčiau atėjęs į žemę ir paaukojęs Save už jų nuodėmes. Jonas rašo, kad tie, kurie dėsis žvėries ženklą, bus įmesti į ugnies ežerą (Apr 14, 9-11). Dėtis žvėries ženklą bus tolygu nuodėmei iki mirties, už kurią nebus atleidimo. Štai ką turėjo omenyje apaštalas Jonas, rašydamas, kad tikintysis nenusideda. Tikintysis nenusideda nuodėme iki mirčiai, nes jis nesideda žvėries ženklo, jis neprisijungia prie Antikristo garbi-

nimo. Taip pat svarbu nepamiršti, kad Jonas rašė šį laišką žydams, gyvensiantiems Suspaudimo laikais, kai žemėje bus Antikristas. Šis laiškas turi tokių ypatumų, kurie nėra taikytini šiandieniniame malonės amžiuje. Taigi klaidinga manyti, kad tikintysis nenusideda.

Apaštalas Paulius mums rašo, kad mumyse yra dvi prigimtis, ir viena iš jų yra mūsų nuodėmingoji prigimtis. Mūsų viduje yra pastovus konfliktas tarp mūsų nuodėmingos prigimties ir mūsų naujos prigimties – atgimdytos dvasios. Mūsų senoji prigimtis nori gyventi nuodėmėje, pagal savo mastymą, pagal savo darbus. Na, o mūsų atgimdytoji dvasia nori gyventi Dvasioje – pagal Dievo žodį. Jeigu jūs nepatiriate to vidinio konflikto, vadinasi jūs dar nepatyrėte tikro krikščioniško gyvenimo. Apaštalas Paulius mums rašo:

„Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzujė, kurie vaikšto ne pagal kūną, bet pagal Dvasią. [...] Todėl tie, kurie yra kūne, negali patikti Dievui“ (Rom 8, 1. 8).

Pasirodo, kad esantis Kristuje tikintysis gali gyventi kūniškai ir nepatikti Dievui, nes jo paties mastymas ir elgesys yra smerktinas.

„Nes jeigu jūs gyvenate pagal kūną, jūs mirsite, bet jeigu jūs per Dvasią marinatė kūno darbus, jūs gyvensite“ (Rom 8, 13).

Tikintysis, gyvenantis pagal kūną, miršta. Ši mirtis susijusi su negyva tarnyste. Visa, kame nėra Dievo gyvenimo, yra mirtis. Jei mes gyvename pagal kūną, mes duodame kūno vaisius, mumyse nesimato Dievo Dvasios vaisių, mumyse nesimato Dievo gyvenimo. Laiške hebrajams rašoma, kad Dievo žodis yra gyvas. Jėzus Kristus Evangelijoje pagal Joną kalba, kad Jo žodžiai yra gyvybė. Taigi Dievo gyvybė yra Jo žodyje. Tam, kad mumyse būtų Dievo gyvybė, mums reikalingas Jo žodis – Raštas. Kai mes gyvename pagal Dievo žodį, tuomet mes gyvename ne pagal savo kūną, bet pagal Dvasią ir duodame Dievo gyvenimo vaisius, nes pats Žodis juos pagimdo. Dievo žodis gyvas, jame yra Dievo gyvybė ir galia.

„Tad aš sakau tai: vaikščiokite Dvasioje, ir nevykdysite kūno geidulių“ (Gal 5, 16).

„Neapsigaukite; iš Dievo nepasišaipysi; nes ką žmogus sėja, tai ir pjaus“ (Gal 6, 7).

„Nei vienas gundomas tenesako: ‘Aš esu Dievo gundomas’, nes

Dievas negali būti pikto gundomas, ir nei vieno jis negundo; bet kiekvienas yra gundomas, kai yra savo geismo patrauktas ir suviliotas. Paskui pradėtas geismas pagimdo nuodėmę, o užbaigta nuodėmė pagimdo mirtį. Neklyskite, mano mylimi broliai“ (Jok 1, 13-16).

Dažniausiai tikintieji kaltina arba Šėtoną, arba Dievą, tarsi vienas arba kitas būtų privertęs vienaip ar kitaip pasielgti. Vieni sako, kad Dievas iš anksto nulėmė žmogaus likimą, ir viską žmogus daro ne savo, o Dievo valia. Kiti sako, kad Šėtonas juos privertė taip pasielgti. Jokūbas rašo: „Neklyskite broliai“. Nei Dievas, nei Šėtonas žmogaus neverčia nieko daryti – pats žmogus yra valdomas savo geismu.

Dar vienas perspėjimas tikinčiajam:

„Bet ta, kuri gyvena malonumais, yra mirusi dar būdama gyva“ (1 Tim 5, 6).

Jeigu tikintysis gyvena kūniškai, malonumais, jis yra miręs, ir jo tarnystė yra bevaisė.

Biblijoje yra daugybė raginimų ir pamokymų, kad tikintysis turi pasirinkti, ar jis nori gyventi tikėjimu pagal Dievo žodį, kaip Dvasia moko gyventi, ar jis nori gyventi kūniškai, savo mąstymu, savo norais, užgaidomis ir malonumais. Krikščioniškas gyvenimas nėra sudėtingas. Dievas mums davė Savo Raštą, kuriuo mes turime gyventi. Jis mūsų neprievartauja, bet nori, kad mes laisva valia rinktumėmės gyventi pagal Jo žodį.

Pagalvokite: jeigu žmogus iš savęs neturėtų galimybės tikėti, ir jam reikėtų, kad Dievas jam duotų tikėjimą, tai kodėl dauguma tikinčiųjų ir toliau gyvena kūniškai, neklauso Dievo žodžio, negyvena tikėjimu? Juk viskas, ką duoda Dievas, yra amžina: amžinas gyvenimas, amžinas išgelbėjimas, amžinas teisumas, amžinas saugumas Kristuje ir panašiai. Jeigu Dievas duoda žmogui tikėjimą, kad šis galėtų tikėti, tai tikėjimas irgi turėtų būti nenutrūkstamas, pastovus, amžinas, ar ne? Argi Dievas duotų tik laikiną tikėjimą? Pažvelgę į Rašto eilutes matome, kad tikintieji labai dažnai gyvena netikėjime, nes tai paties žmogaus tikėjimas, o ne Dievo duotas pajėgumas tikėti. Jeigu Dievas duotų pajėgumą tikėti, tuomet žmogus visada vaikšiotų tikėjimu, nes tai būtų tobulas tikėjimas, kaip ir kiti Dievo duoti tobuli ir amžini dalykai.

PRAŽŪTINGI PASIRINKIMAI

Davęs žmogui pasirinkimo laisvę, Dievas taip pat davė mums žinoti, kad mūsų pasirinkimai turės atitinkamas pasekmes. Tikinčiųjų pasirinkimai bus peržiūrėti prieš Kristaus teismo kręse (1 Kor 3, 10-15). Kai Viešpats nusileis iš dangaus ir mus pasiims į debesis, mes stosime prieš Kristaus teismo kręse, Jis ištirs mūsų darbus ir, atsižvelgiant į mūsų tarnystės vaisius, mes gausime atlygį. Tačiau nesvarbu, kokie būtų netikę mūsų pasirinkimai ir darbai, mes neprarasime mums duoto amžino gyvenimo. Mes esame Kristaus kūnas ir per amžius būsime Jame.

Kasdien susitinkame, matomės ir bendraujame su žmonėmis, kurie nėra Kristaus kūno nariai, kurie dar tebėra Adome. Jiems Dievas taip pat davė pasirinkimo laisvę. Kai kurie iš jų priima teisingus sprendimus, pasitikėdami Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Tačiau Biblijoje rašoma, kad ne visi žmonės daro teisingus pasirinkimus, ir kai kuriems tai kainuos amžina pražūtimi. Štai keletas pavyzdžių, kai žmogus pasirenka pražūtingą kelią. Laiške romiečiams rašoma:

„Kuris [Dievas] atmokės kiekvienam pagal jo darbus: tiems, kurie nuolatos kantriai darydami gera, ieško šlovės ir garbės, ir nemirtingumo, – amžinuoju gyvenimu, bet tiems, kurie mėgsta ginčytis ir nepaklūsta tiesai, bet paklūsta neteisumui, – įtūžiu ir rūstybe...“ (Rom 2, 6-8).

Dievas davė žmogui tiesą, kad jis jai paklustų, kad jis ja tikėtų. Žmogus turi pasirinkti, kam jis paklus – tiesai ar neteisumui. 2 Tes 2, 10-12 rašoma:

„...nes jie nepriėmė tiesos meilės, kad būtų išgelbėti. Ir dėl šios priežasties Dievas pasiųs jiems stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu, kad būtų pasmerkti visi, kurie netikėjo tiesa, bet mėgo neteisumą“.

Pastebėkite – čia rašoma, kad patys žmonės nepriėmė tiesos, idant būtų išgelbėti. Apaštalas Paulius šiame laiške aiškiai rašo, kad

pats žmogus pasirenka netikėti Dievo išgelbėjimo žinia, jis pats nepaklūsta tiesai, jis pats jos nepriima. Toliau rašoma, kad Dievas pasiūš jiems paklydimą, idant jie tikėtų melu ir būtų pasmerkti, nes jie netikėjo tiesa. Ar dar gali būti kas aiškiau, kad ne Dievas nulemia žmogaus likimą, bet patys žmonės pasirenka netikėti tiesa? Kai žmogus pasirenka netikėti išgelbėjimo žinia, tada ir Dievas teisia žmogų, atsižvelgdamas į šį žmogaus pasirinktą sprendimą. Viskas puikiai susidėlioja į savo vietas – viskas logiška.

Biblija yra pati logiškiausia knyga. Žodis „logika“ yra kilęs iš graikiško žodžio „logos“, kas reikštų „žodis“. Raštas yra logika. Logika – tai žodžiai, perteikiantys taisyklingą samprotavimą. Dievo žodyje yra taisyklingi samprotavimai.

Laiške Timotiejui rašoma, kad Dievas nori išgelbėti **visus** žmones. Jeigu Dievas išrinktų vieną žmogų amžinajam gyvenimui, o kitą pragarui, tai jis būtų toks pat neteisy, kaip ir mes.

Teismas yra pats geriausias įrodymas, kad Dievas teis žmogų priklausomai nuo jo padarytų sprendimų. Pati teismo samprata iššaukia žmogaus atsakomybę už laisva valia padarytus darbus. Kiekvienas žmogus stos prieš Dievo teismą ir kiekvienam bus atlyginta už jo padarytus darbus – žmogus yra atsakingas prieš Dievą. Jei žmogus nieko nedarytų savo laisva valia, bet verčiamas Dievo, tuomet jis už save nebūtų atsakingas. Ar jums kada nors teko dalyvauti teisme, kur būtų nuteisiamas žmogus ne dėl to, kad jis kažką blogo padarė, bet dėl to, kad jis iš anksto, nuo gimimo, buvo išrinktas bausmei? Įsivaizduokite – visų teismo salėje sėdinčių akivaizdoje Teisėjas perskaito tokį nuosprendį: „Aukščiausiojo teismo nuosprendžiu aš pareiškiu, kad šis žmogus yra baudžiamas iki gyvos galvos ne todėl, kad jis įvykdė nusikaltimą, bet todėl, jog aš jį iš anksto išsirinkau, kad jis būtų nubaustas iki gyvos galvos“. Tai būtų pats neteislingiausias teismas, koks tik gali būti. Tai būtų tas pats, kaip nuteisti žmogų už kito padarytas kaltes.

Ar taip Dievas teis žmones? Ar tokį teismą Dievas sukūrė? Tryliktame Laiško romiečiams skyriuje rašoma, kad visos valdžios, tame tarpe ir teismas, yra sukurtos Dievo, ir tai jos atlygina žmogui pagal jo nuopelnus: kas daro gera, tas iš valdžios susilaukia pagyrimo, o kas daro pikta, tas susilaukia kalavijo. Dievas sukūrė žemėje valdžias pagal Savo teisingumo principus. Panašų teismą Jis buvo sukūręs ir

izraelitams, kai davė jiems Savo įstatymą, kuriame rašoma:

„Sulaužymas už sulaužymą, akis už akį, dantis už dantį; kaip jis sužalojo žmogų, taip ir jam bus padaryta“ (Kun 24, 20)

Įstatyme Dievas išdėstė žydams, kaip jie turi spręsti visus tarp žmonių iškilusius reikalus ir bylas. Visų Dievo sukurtų teismų principas vienodas: žmogus gaus pagal savo darbus tai, ko jis nusipelnė. Jeigu Dievas sukūrė tokį teismą, tai kaip jūs manote – kokiu principu Jis teis žmones? Ar Dievas siūš žmogų į pragarą todėl, kad žmogus to nusipelnė už savo darbus, ar dėl to, kad Jis išsirinko žmogų į pragarą, neatsižvelgdamas į žmogaus nuopelnus ir sprendimus? Dievas teis žmogų tokiu pačiu principu, kokį Jis davė mums naudotis žemėje. Dievo sukurtas teismas – tai procesas, kai žmogus gauna tai, ko nusipelnė už savo paties darbus. Jeigu Dievas iš anksto nulemtų žmogaus likimą ir žmogus neturėtų laisvės rinktis, tuomet Dievas negalėtų žmogaus teisti, nes Jis pats Save nuteistų – juk žmogus viską darė taip, kaip Dievas buvo iš anksto nulėmęs. Žmogus teisme būtų nekaltas, nes visa, ką jis darė, jis tai darė ne savo, bet Dievo valia. Taip teisdamas Dievas būtų neteisingas ir neteisy.

Tokia Dievo visavaldiškumo, suverenumo samprata, neva Dievas viską nulėmė, o žmogus nieko nedaro laisva valia, yra klaidinga, visiškai nesutinkanti su Rašte atskleistais Dievo principais.

STICHIJOS. KATASTROFOS.

Pradžios knygoje rašoma, kaip žmogus nusidėjo Dievui nepaklausęs Jo žodžio. Dėl šio įvykio, kai per Adomo neklusnumą į pasaulį įėjo nuodėmė, Dievas pakeitė viską tiek žmoguje, tiek žemėje. Kiekvienas žmogus nuo tol gimsta su nuodėminga prigimtimi, dėl kurios mes darome nuodėmes. Ši mūsų nuodėminga prigimtis Biblijoje vadinama senuoju žmogumi.

Tačiau atsitiko dar kai kas, kas visiškai pakeitė pačią žemę ir likusią kūrinių. Laiške romiečiams rašoma:

„Nes ir pats sutvėrimas bus išvaduotas iš gedimo vergovės į šlovingą Dievo vaikų laisvę. Nes mes žinome, kad visa kūrinių dejuoja ir kankinasi skausme iki šiol“ (Rom 8, 21-22).

Šiuo metu visa kūrinių genda ir dėl to kankinasi skausme. Daug apie tai aiškinti nereikia – patys puikiai tai matome: daugėja naujų ligų, žmonės vis dažniau serga, ligoninės yra perpildytos žmonių. Iš istorijos žinome, kaip maras ir kitos epidemijos yra išnaikinę milijonus žmonių. Vėžys šiandien yra įprasta liga, o ja suserga vis daugiau ir daugiau jaunų žmonių.

Nesvarbu, kokia žmogaus ligos istorija, visi iki vieno mirštame. Jeigu mes negestume, niekada ir nemirtume. Tačiau Liga ir Mirtis yra tarsi žmogaus vardas ir pavardė. Dievas sukūrė Adomą ir Ievą, duodamas jiems valgyti nuo gyvybės medžio. Jiedu galėjo gyventi per amžius ir niekada nemirti. Tačiau jiems nusidėjus, įvyko tai, apie ką juos perspėjo Dievas – jie mirė. Nors Adomas gyveno kur kas ilgiau nei mes, devynis šimtus trisdešimt metų, tačiau dėl to įvykio pasikeitė jo genetika, ir vieną dieną jis sugedo bei mirė. Lygiai taip mirtis per genus pasiekia ir mus.

Adomo nuodėmė paveikė ne tik mus, bet ir žemę. Pradžios knygoje rašoma:

„Ir Adamui jis tarė: ‘Kadangi tu paklausei savo žmonos balso ir valgei nuo medžio, apie kurį aš tau įsakiau, sakdamas: „Nevalgyk

nuo jo“; prakeikta yra dirva dėl tavęs; sielvarte maitinsies iš jos per visas savo gyvenimo dienas; taip pat erškėčius ir usnis ji tau gimdys; ir tu valgysi lauko žoles““ (Pr 3, 17-18).

Visa kūrinių šiandien yra gedimo vergovėje. Visos gamtos stichijos: žemės drebėjimai, gaisrai, potvyniai, uraganai, ugnikalnių išsiveržimai, sausras, badmečiai, nederlinga žemė ir kitos negandos – visa tai yra gendančios žemės vaisiai. Žemė yra kaip gendantis mechanizmas, kuriame viskas veikia ne taip, kaip turėtų veikti.

Pamenu, kaip vasaras praleisdavau pas savo močiutę. Pats nemėgstamiausias dalykas būdavo ravėti darže piktžoles. Vasara karšta, prakaitas bėga, o čia dar turime su kauptuku kapliuoti piktžoles. Pamenu, kaip smagu būdavo, kai pagaliau užbaigdavom darbą ir galėdavom pažaisiti kieme. Tačiau mūsų džiaugsmas ilgai netrukdamo, nes darže piktžolės ir toliau želdavo. Nuo tos dienos, kai Dievas prakeikė žemę, joje veši piktžolės.

Įvairios gamtos stichijos kasmet nusineša daugybę žmonių gyvybių, ne visi spėja nuo jų išsigelbėti. Kol žemė vis tebėra gedimo vergovėje, tol stichijos neišvengiamos. Kodėl Dievas nieko nedaro, kodėl Jis nesustabdo šio proceso? Juk Jis Visagalis!?

Ateityje Dievas būtent tai ir padarys. Jis sudegins dabartinę sugedusią dangų ir dabartinę sugedusią žemę:

„Bet dabartiniai dangūs ir žemė tuo pačiu žodžiu yra pataupyti, laikomi ugniai teismo dienai ir bedievių žmonių pražūčiai. (...) Bet Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį; kurioje dangūs praeis su dideliu triukšmu, ir elementai sutirps iš didelio karščio, ir žemė bei joje esantys darbai bus sudeginti“ (2 Pt 3, 7. 10).

Sudeginęs sugedusią dangų ir sugedusią žemę, Dievas sukurs naują dangų ir naują žemę. Apreiškime Jonui rašoma:

„Ir mačiau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė praėjo“ (Apr 21, 1).

Naujoje žemėje nebebus jokių stichijų, žemėje nebežels piktžolės, ji bus nepaprastai derlinga, nereikės jokių trašų, jokių pesticidų nuo parazitų ir panašiai – žemė bus tobula, tokia, kokios mes dar nesame matę.

Kodėl Dievas to negali padaryti dabar? Todėl, kad Jis užrašė Savo knygoje – Biblijoje – kad Jis sukurs naują dangų ir naują žemę **ateityje**. Jeigu Dievas šiandien sukurtų naują dangų ir naują žemę, tuomet Jis turėtų visiškai išbraukti visus įvykius, kurie dar turi įvykti iki naujo dangaus ir žemės sukūrimo. Jam reikėtų visiškai atšaukti mūsų paėmimą į dangų, septynių metų Suspaudimo laikotarpį, tūkstantmetę karalystę ir galutinį baltojo sosto Teismą, nes visi šitie įvykiai dar turi įvykti prieš Jam sukuriant naują dangų ir naują žemę.

Dievas nieko nedaro spontaniškai, nenuspėjamai – Jis viską atlieka pagal Savo užrašytą Raštą. Tuo Dievas yra nuostabus. Mes visada galime atsiversti Raštą ir sužinoti, ką Dievas darė praeityje, ką Jis daro šiandien ir ką Jis darys ateityje. Jis mums užrašė Savo planus. Laikydamosis Savo Rašto, Dievas įrodo, kad Juo galima pasitikėti.

Jeigu Dievas dabar, šiuo metu, sukurtų naują dangų ir naują žemę, Jis sulaužytų Savo žodį. Jis taptų nepatikimas, nenuspėjamas ir melagis, toks, kokie esame mes. Dievas liautųsi būti tiesakalbis. Ar jūs pasitiktumėte tokiu meluojančiu Dievu? Dievui sulaužyti Savo žodį būtų tolygu prieštarauti Savo prigimčiai. Dievas negali to padaryti, nes rašoma, kad Jo žodis yra tiesa (Jn 17, 17).

Kita priežastis, kodėl Dievas negali **dabar** sukurti naujo dangaus ir žemės, yra ta, kad dabartinė žmonija nėra tinkama naujam dangui ir naujai žemei. Apaštalas Petras rašo, kad naujame danguje ir naujoje žemėje gyvens teisumas, visi bus teisūs (2 Pt 3, 13). Apaštalas Paulius rašo, kad šiuo metu žemėje nėra nei vieno teisaus žmogaus, visas pasaulis yra kaltas prieš Dievą (Rom 3, 10. 19).

Prieš sukurdamas naują dangų ir žemę, Dievas sunaikins visus neteisius žmones. Todėl kol kas Dievas nenaikina žemės, bet skelbia visam pasauliui išgelbėjimo žinią, kad ja patikėję žmonės gautų Dievo teisumą ir galėtų gyventi naujame danguje ir naujoje žemėje. Argi nenuostabu, kad Dievas vis dar siekia išgelbėti žmones, kad Jis vis dar nesunaikina neteisių žmonių? Kol Dievas gelbėja žmones, tol Jis nekuria naujo dangaus ir žemės. Todėl mes vis dar turime gyventi šioje gendančioje žemėje ir pakęsti įvairias stichijas, vykstančias joje dėl žemės gedimo.

Daugelis sako, kad gamtos stichijos yra Dievo bausmė už žmonių nuodėmes. Iš vienos pusės tai tiesa, nes Dievas pasmerkė žemę

dėl Adomo nuodėmės. Tačiau Dievas šiandien tiesiogiai nebaudžia pasaulio. Laiške korintiečiams rašoma:

„Ir visa yra iš Dievo, kuris sutaikė mus su savimi per Jėzų Kristų, ir mums yra davęs sutaikymo tarnystę; sužinoti, kad Dievas Kristuje sutaikė pasaulį su savimi, nepriskaitydamas jiems jų nusizengimų; ir mums patikėjo sutaikymo žodį“ (2 Kor 5, 18. 19).

Šiandien Dievas nepriskaito pasauliui nuodėmių, Jis yra sutaikęs su Savimi pasaulį. Tai reiškia, kad Dievas šiandien nebaudžia pasaulio už nuodėmes. Tačiau tai nereiškia, kad Dievas niekada nebaus pasaulio už nuodėmes. Laiške korintiečiams rašoma, kad tik šiandien Dievas to nedaro, nes pasaulis yra sutaikytas su Dievu. Šioje Laiško korintiečiams eilutėje pasaulio sutaikymas reiškia pasaulio statuso pakeitimą. Dievas laikinai suteikė pasauliui šį statusą.

Praeityje, tuo tarpu, pasaulis neturėjo taikos su Dievu. Laiško efeziečiams antrame skyriuje rašoma, kad praeityje pagonys buvo atskirti nuo Dievo, nuo Kristaus. Praeityje Dievas buvo Izraelio tautos Dievas, o visas likęs pasaulis buvo be Dievo. Tačiau per Kristaus atliktą darbą ant kryžiaus Dievas sutaikė pasaulį su Savimi. Vienuoliktame Laiško romiečiams skyriuje rašoma, kad per Izraelio griuvimą, per jų netikėjimą, Dievas juos atmetė ir sutaikė su Savimi pasaulį. Šiandien Dievas nebėra Izraelio Dievas, Jis dabar yra viso pasaulio Dievas. Visas pasaulis šiandien turi ypatingą vietą prieš Dievą – Jis nepyksta, nerūstauja ant pasaulio, nekariauja su žmonėmis ir nebaudžia jų už nuodėmes. Dievas yra draugiškai nusiteikęs žmonėms, skelbdamas: „Malonė jums ir ramybė“. Šiandien mes gyvename Dievo malonės amžiuje. Nuostabu, tiesa?!

Apart to, kad Dievas sutaikė su Savimi pasaulį, Jis dar ir siunčia žmonėms Malonės evangeliją. Laiške Timotiejui rašoma:

„Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“ (2 Tim 2, 3. 4).

Dievas šiandien ne tik taikingai nusiteikęs pasauliui, bet dar ir išskėtęs rankas kviečia, šaukia žmones Evangelijos žodžiais, kad jie ateitų, tikėtų Jo Sūnaus auka už jų nuodėmes ir būtų išgelbėti.

Ne paslaptis, kad didesnė dalis žmonių netiki Malonės evangelija, atmeta Dievo malonę. Tačiau Dievas išlieka ištikimas Savo norui, Jis toliau skelbia šią išgelbėjimo žinią ir išgelbėja tuos, kurie tiki, tuos, kurie neatmeta Jo malonės:

„Nes kadangi pasaulis išmintimi nepažino Dievo pagal Dievo išmintį, tai Dievui patiko skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki“ (1 Kor 1, 21).

Kaip jau minėjau, jei visi pasaulio žmonės tikėtų Malonės evangelija, tai Dievas visus ir išgelbėtų. Jeigu Dievas šiandien baustų ir naikintų žmones, tuomet Jis prieštarautų Savo pasakytiems žodžiams, kad Jis yra sutaikęs su Savimi pasaulį ir nori išgelbėti visus žmones.

Tačiau, kaip jau buvo minėta, Dievas nepaliks nenubaudęs tu, kurie užsitarnavo bausmės. Dabar mes gyvename Dievo malonės amžiuje, po kurio prasidės Dievo rūstybės laikotarpis. Prieš prasidedant Dievo rūstybės amžiui, Jėzus Kristus mus pasiims į dangų, mums neteks patirti to, kas vyks žemėje, kai Dievas išlies Savo rūstybę (1 Tes 1, 10; 4, 13-18; Rom 5, 9). Kai mes būsimė paimti į dangų pas Viešpatį, žemėje pasibaigs malonės amžius ir prasidės rūstybės, dar kitaip vadinamas Suspaudimo laikotarpis, kuris tęsis septynis metus (apie tai daug rašoma Danieliaus pranašystėje ir Apreiškime Jonui). Per tą laikotarpį Dievas išlies Savo rūstybę. Pasibaigus septyniems vargo metams, Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir atsisėdęs Jeruzalėje į Savo sotą teis visą pasaulio tautas (Mt 25, 31-46). Po šio tautų teismo Jėzus Kristus žemėje įkurs tūkstantį metų trukšiančią karalystę (Apr 20, 1-5). Praėjus tūkstančiui metų, Jėzus Kristus atsisės į didįjį baltąjį sostą – tai bus galutinis neišgelbėtų žmonių teismas (Apr 20, 11-15).

KARAI. KONFLIKTAI.

2001 metais visą pasaulį sukrėtė žinia apie savižudžius teroristus, lėktuvu įskridusius į du Niujorko dangoraižius Jungtinėse Amerikos Valstijose. Ši tragedija nusinešė tūkstančius žmonių gyvybių. Tuoju po šio įvykio sujudo įvairios religinės bendruomenės. Buvo kalbama, kad Dievas nubaudė Amerikos žmones, pamokė juos, taip duodamas ženklą, kad jų nuodėmės viršija visas normas.

Visais laikais visame pasaulyje pastoviai vyksta konfliktai, kariai, pastoviai yra sprogdinama, griaunami namai, žudomi žmonės. Dažniausiai tokie įvykiai yra aiškinami kaip Dievo teismo išraiška, tarsi Jis norėtų kažką nubausti, kažkam atkeršyti.

Senajame Testamente pilna pavyzdžių apie tai, kaip Dievas naikino tautas dėl jų nedorybių. Dievas buvo išsirinkęs Izraelio tautą iš visų pasaulio tautų. Biblijoje rašoma, kad Dievas išvedė juos iš Egipto šalies, nubausdamas faraoną ir egiptiečius, kad Dievas įvedė Izraelio tautą į jiems pažadėtą šalį, išnaikindamas visus Izraelio priešus. Kodėl Dievas žudė žmones, kuo Izraelio tauta buvo geresnė už kitas?

Dievas išsirinko Izraelį ne todėl, kad jie buvo geresni už kitus. Biblijoje rašoma, kad Dievas vadina žydų tautą „kietasprandė tauta“, pastoviai besipriešinusia ir maištavusia prieš Jį. Dievas juos išsirinko tam, kad jie būtų Dievo atstovai žemėje. Viešpats jiems pažadėjo per Abraomą, kad palaimins izraelitus ir laimins tuos, kurie laimins Izraelį. Viešpats jiems davė Įstatymą, norėdamas juos pakeisti, kad jie dievotai gyventų pagal Jo įstatymą ir tuo skirtųsi nuo kitų tautų. Tačiau kodėl Dievas žudė kitas tautas? Dievas šiaip sau nenaikino žmonių. Biblijoje rašoma, kaip kitos tautos garbino stabus, priešinosi Dievui ir Jo tautai. Faraonas ir egiptiečiai žinojo, kad Izraelis yra Dievo išrinkta tauta, tačiau jie užkietino savo širdis ir priešinosi tiek Dievui, tiek ir Jo tautai. Kitos tautos irgi visaip siekė pakenkti izraelitams, keliavusiems į jiems pažadėtą šalį. Atidžiau pastudijavus Senąjį Testamentą išaiškėja, kad Dievas visoms tautoms suteikė galimybes pripažinti Izraelio Dievą kaip vienintelį Dievą, ir laiminti Izraelio tautą, kad per ją jie patys būtų palaiminti. Tačiau daugelis

tautų nekreipė dėmesio į Dievo žodį, todėl Viešpats juos naikino. Dievas visuomet yra teisus ir teisingas, Jis nedaro nieko spontaniškai ir karštakošiskai. Senajame Testamente visos tautos gaudavo būtent tai, ko buvo nusipelnusios.

Tačiau šiandien mes nebegyvename pagal Senojo Testamento santvarką. Laiške romiečiams rašoma, kad įvyko Izraelio griuvimas, Dievas atmetė žydų tautą, Jis nebėra Abraomo, Izaoko ir Jokūbo (Izraelio) Dievas. Įvykus Izraelio griuvimui, Dievas sutaikė su Savimi pasaulį ir nebeužskaito nuodėmių, šiuo metu už jas nebaudžia – šiandien visos pasaulis gyvena Dievo malonės santvarkoje. Dievas nebepyksta ant pasaulio, Jis nebekariauja su pasaulio žmonėmis. Tarp Dievo ir pasaulio nebėra konflikto. Penktame Antro laiško korintiečiams skyriuje rašoma, kad Dievas sutaikė su Savimi pasaulį per Jėzaus Kristaus kryžiaus auką.

Taigi – žemėje pastoviai vyksta konfliktai, karai, terorizmo protrūkiai. Jei visa tai ne iš Dievo, tuomet iš kur? Jokūbas savo laiške rašo:

„Iš kur tarp jūsų karai ir kovos? Ar ne iš čia – iš jūsų geismų, kariaujančių jūsų nariuose? Jūs geidžiate ir neturite, žudote ir trokštate turėti, o negalite įsigyti; kovojate ir kariaujate, tačiau neturite, nes jūs neprašote. Prašote, o negaunate, nes prašote blogo, kad galėtumėte tai suvartoti savo geismams“ (Jok 4, 1-3).

Manau, kad nerasite kitų tokių aiškių žodžių, kuriems nereikia jokių komentarų. Biblija išaiškina visų pasaulyje vykstančių konfliktų priežastis. Visa tai kyla ne iš Dievo ir ne iš Šėtono. Dievas nesukelia konfliktų ir karų. Taip pat ir Šėtonas, nors ir būdamas šio pasaulio dievas, neverčia nei vieno žmogaus ar grupės žmonių prieš savo valią daryti tokių žiaurių dalykų, kurie vyksta pasaulyje. Visus konfliktus pradeda patys žmonės. Žmoguje yra nuodėminga prigimtis, skatinanti patį žmogų tai daryti. Viduramžiais stipresnės šalys užpuldavo silpnesnes, jas pavergdavo, apmokestindavo, atimdavo žemes ir įvairias vertybes. Mes šiandien žiūrime filmus apie viduramžių laikus, kuriuose susikauna šarvuoti kariai, o drąsus kunigaikštis išgelbsti savo širdies damą. Tačiau realiame gyvenime tokios romantikos nebuvo. Labiau apsiginklavęs ir stipresnis kaimynas atimdavo turtą iš silpnesniojo – „kodėl aš turėčiau arti laukus, auginti derlių, jeigu galiu apiplėšti kaimyną ir gyventi iš mokesčių ir grobio?“

Šiandien niekas nepasikeitė – tik ginklai tapo kitokie. Geriau įsigilinus į vykstančius konfliktus, nesunku pamatyti tą pačią varomąją jėgą – troškimą turėti tai, kas priklauso kitam. Godumas valdo visą pasaulį. Meilė pinigams yra visokio blogio šaknis (1 Tim 6, 10).

Jei kas šiandien ir valdo pasaulį, tai tik ne mūsų maloningasis Dievas. Atkreipkite dėmesį į šias Rašto eilutes:

„Ir velnias, užvedęs jį į aukštą kalną, per vieną akimirką parodė jam visas pasaulio karalystes. Ir velnias tarė jam: ‘Visą šitą valdžią bei jų šlovę aš tau duosiu, nes tai man yra duota; ir tai duodu kam tik noriu’“ (Lk 4, 5. 6). „Prašuvę, kurie netiki, kuriems šio pasaulio dievas apakino protus, kad jiems nenušvistų Kristaus, kuris yra Dievo atvaizdas, šlovingosios evangelijos šviesa“ (2 Kor 4, 4b). „Nuodėmėse jūs praeityje vaikščiojote pagal šio pasaulio būdą, pagal oro valdžios kunigaikštį, dvasią, kuri dabar veikia neklusnumo vaikuose“ (Ef 2, 1-2).

Raštas mums parodo, kas šiandien valdo pasaulį. Dievas nėra visavaldis šioje žemėje. Yra kitas pasaulio valdovas. Šėtonas, velnias – jis yra šio pasaulio karalius ir dievas, kuriam priklauso visos žemės karalystės. Apsišvalgius aplinkui nesunku pamatyti, kad šiandien pasaulį valdo būtent jis... Šiandien pasaulyje bujoja nuodėmė, melas, neteisingumas, smurtas, konfliktai, karai ir kitos blogybės. Pasaulio neįmanoma pakeisti ir padaryti jo geresnio, nes jis yra pavaldus Šėtonui. Viskas pasaulyje vyksta jo nukreipta linkme ir jo įkvėpimu. Paulius savo laiškuose vadina jį „dabartiniu piktuoju pasauliu“. Dievas šiuo metu nesistengia įkurti Savo karalystės žemėje, atvirščiai – Jis leidžia Šėtonui valdyti pasaulį. Dievas nesiekia pakeisti pasaulio, Jam nerūpi pasaulio įvykiai ar pats pasaulis, nes Jis pasaulį pakeis ateityje, sudegindamas dabartinį ir sukurdamas naują, kuriame gyvens teisumas. Dievui šiandien rūpi ne pasaulis, bet pasaulyje esančių žmonių sielos, kurias Jis siekia išgelbėti iš dabartinio piktojo pasaulio ir Šėtono karalystės.

Nors šiandien Šėtonas ir valdo pasaulį, jo karalystė ilgai nesitęs. Kai Kristus ateis antrą kartą į žemę, Jis joje įkurs Tūkstantmetę

karalystę, o Šėtonas bus ĩmestas ĩ bedugnę duobę. Tada Jėzus Kristus sėdės Jeruzalės soste, tik tada prasidės Dievo karaliavimas žemėje. Tai bus nuostabūs laikai, nes tada žemėje bus teisumas, tiesa, džiaugsmas, taika, visi ginklai bus perkalti ĩ noragus, nebus karų, bus ramybė, žemė bus nepaprastai derlinga, dykumos sužydės kaip rožės, nei vienas nesakys: „Aš sergu“, nes visi bus sveiki, liūtas ěs šiaudus kartu su jaučiu, leopardas gulės šalia ožiuko, vaikas žais su nuodinga gyvate, niekas niekam nekenks, nei vienas nesakys: „Pažink Viešpatį, nes visi Jį pažins nuo mažiausio iki didžiausio“, kaip rašoma Rašto pranašystėse (Iz 2 sk., 10 sk.; Mch 4 sk. ir kt.). Ar jūs tai matote vykstant šiandien žemėje? Manau, matote priešingai. Net nepažiūrėjus ĩ Raštą, užtenka apsidairyti aplinkui ir pamatyti, kad šiandien pasaulyje nėra to, kas bus ateityje Dievo valdymo metu.

Jei iki šiol kalbėjome apie sritis, kuriose nepasireiškia Dievo visavaldystė, tai likusioje knygelės dalyje pabandydysime išsiaiškinti, kur iš tikrųjų ji pasireiškia ir ką iš tikrųjų Dievas siekia įgyvendinti.

II DALIS

DIEVO VEIKLA KRISTAUS KŪNE

Dar prieš sukuriant pasaulį, Dievas turėjo planą žmonijai. Praeityje, Senojo Testamento laikais, Jo planas buvo suformuoti Izraelio tautą, duoti jai įstatymą, kad ji būtų tauta, atstovaujanti Dievą **žemėje** (Iš 19, 5-6). Nors Jo tauta ir nupuolė, tačiau ateityje, kai Kristus ateis antrą kartą ĩ žemę, Dievas sudarys su Izraeliu naują sandorą, irrašys jiems ĩ širdis Savo įstatymą, duos jiems Savo dvasią, atleis jų nuodėmes, palaimins juos ir jų šalį, ir visas Izraelis pažins Savo Viešpatį, taip tapdamas pavyzdinga Jo tauta žemėje (žr. Jer 31, 31-34; Rom 11, 25-27; Iz 61 sk., 62, 1-5). Dievas yra visavaldis – ką Jis suplanavo, tai Jis ir įvykdys. Jis suplanavo turėti žemėje Savo atstovybę – Izraelio tautą, Jis tai ir įgyvendins: Izraelio tauta ateityje gaus visus Dievo pažadus, palaiminimus ir karalystę žemėje.

Kita Dievo plano dalis – suformuoti Kristaus kūną, kuris atstovautų Dievą **danguje** (Ef 1, 3; 2, 6; Kol 3, 1-2; Fil 3, 20-21).

Dievas nevaldo pasaulio, nekariauja su žmonėmis, nesiunčia nelaimių, nenulemia ir nereguliuoja žmonių likimų. Ne per šiuos dalykus pasireiškia Dievo visavaldystė. Dievo visavaldystė susijusi išskirtinai su Jo planų įgyvendinimu – Jis būtinai įgyvendins Rašte užrašytą planą dangui ir žemei, nes Jis yra ištikimas Savo žodžiui. Jis būtinai padarys, kad Izraelio tauta būtų Jo tauta žemėje, o Kristaus kūnas Jį atstovautų danguje. Nesvarbu, kiek žmonių tuo tikės ar netikės, nesvarbu kiek Šėtonas tam priešinsis, Dievas tai **įgyvendins**. Štai kur pasireiškia Jo visavaldytė. Jis visavaldis Savo plane dangui ir žemei, o ne žmonių gyvenimuose ar pasaulyje bei jo įvykiuose.

Panagrinėkime išsamiau, kuo Dievas yra užsiėmęs.

Kaip jau minėjau, šiandien Dievas gelbėja žmonių sielas iš dabartinio piktojo pasaulio ir išgelbėtiems žmonėms teikia tiesos pažinimą atlikdamas šį darbą per Savo Žodį.

Kaip Jis tai daro?

Dievas žemėje turi grupę žmonių, vadinamą Kristaus kūno bažnyčia, per kurią jis atlieka savo darbą. Ta bažnyčia esame mes, patikėję savo Gelbėtoju Jėzumi Kristumi, išgelbėti iš šio pasaulio bei nuo bausmės už nuodėmes. Apaštalas Paulius rašo, kad Kristaus kūno bažnyčia yra tiesos pagrindas ir stulpas (1 Tim 3, 15). Mes esame tarsi didelis švyturys, skleidžiantis žmonijai Dievo tiesą. Dievas mums patikėjo Savo Raštą, todėl mes esame vieninteliai Dievo tiesos nešėjai pasaulyi. Mes esame Kristaus pasiuntiniai, kad per mus Jis susisiektų su pasauliu – Dievas mus naudoja kaip Savo įrankį. Jis naudoja mūsų burnas, mūsų rankas, mūsų kojas, mūsų akis, mūsų ausis, mūsų sugebėjimus, kad per mus galėtų išgelbėti pasaulio žmones ir juos suvienytų su Kristumi. Todėl apaštalas Paulius mums rašo Laiške romiečiams, kad mes aukotume savo kūnus (lūpas, kojas, rankas, ausis, akis) kaip gyvą auką, šventą ir priimtina Dievui. Tokia turi būti mūsų tarnystė (Rom 12, 1).

Kada ir kaip atsirado Kristaus kūnas?

Prieš beveik du tūkstančius metų Jėzus Kristus išgelbėjo Paulių (apie tai rašoma Apaštalų darbų knygos devintame skyriuje) ir suteikė jam tarnystę – skelbti Malonės evangeliją (Apd 20, 24). Apaštalas Pauliaus keliavo ir skelbė jam patikėtą žinią apie tai, kad Jėzus Kristus mirė už nuodėmes ir prisikėlė. Paulius buvo pirmasis žmogus, skelbiantis apie Kristaus kūną ir Kristaus kūnui. Jį išgelbėjęs, Jėzus Kristus apreiškė jam žinią, skirtą Kristaus kūno prasidėjimui ir formavimui. Niekas kitas – nei pats Jėzus Kristus savo žemiškoje tarnystėje, nei Dvylika apaštalų neskelbė apie Kristaus kūną. Tik apaštalo Pauliaus laiškuose randame žinią apie visa tai. Todėl tik tuomet, kai apaštalui Pauliui buvo suteikta ši žinia, tegalėjo atsirasti Kristaus kūno bažnyčia. Daug žmonių išgirdo jo žinią ir patikėjo Dievo žodžiu. Patikėję žmonės tapo Kristaus kūno bažnyčios nariais. Taip atsirado Kristaus kūno bažnyčia, apaštalui Pauliui esant pačiam pirmam šios bažnyčios nariu. Nuo tada Kristaus kūno bažnyčia vis plečiasi. Dievo žodis pašaukia vis daugiau ir daugiau žmonių.

Šiandieninė Dievo veikla žemėje – tai Kristaus kūno formavimas. Šiandien žemėje akimis nepamatysite Dievo veikimo. Jis nestumdo

kalnų, Jis nenaikina žmonijos įvairiomis bausmėmis, Jis negydo tautų, Jis nekuria karalystės žemėje, Jis neduoda žmonėms jokių ženklų, per kuriuos būtų galima pamatyti Dievo veikimą. Apaštalas Paulius rašo mums, Kristaus kūnui, kad mes gyvename tikėjimu, o ne regėjimu (2 Kor 5, 7). Tikėjimas – tai gyvenimas ne pagal tai, ką matai akimis per įvairius ženklus. Tai – gyvenimas pagal Dievo žodį. Dievas šiandien atlieka Savo darbą per Savo žodį žmogaus viduje.

Krikštas į Kristaus kūną

Išgelbėjęs iš pasaulio žmones, Dievas juos perkelia į Kristaus kūną. Laiške korintiečiams rašoma, kad patikėję Kristumi esame pakrikštyti į Kristaus kūną (1 Kor 12, 13). Šventoji Dvasia mus krikštu suvienijo su Jėzumi Kristumi – su Kristaus mirtimi, palaidojimu ir prisikėlimu, kaip rašoma šeštame Laiško romiečiams skyriuje. Ką Jėzus Kristus padarė mirdamas ant kryžiaus, palaidotas ir prisikėldamas, visa tai Dievas užskaitė ir mums. Apaštalas Paulius rašo, kad ir mes esame mirę su Kristumi, su Juo palaidoti ir su Juo prisikėlę sėdime dangaus vietose (Rom 6 sk. ir Ef 2, 5-6). Ką Jėzus Kristus padarė, tą padarėme ir mes. Ar galite tai įsivaizduoti? Žmogiškomis galimybėmis to padaryti neįmanoma, tam reikia Dievo jėgos, kad žmogų nukryžiuotų kartu su Kristumi, jį palaidotų ir prikeltų kartu su Juo. Visa tai padarė Dievas krikštu, mus pakrikštydamas į Kristų. Tai – ne vandens, o Dvasios krikštas. Ne kunigas, ne pastorius, o pati Šventoji Dvasia mus pakrikštijo į Kristų, į Kristaus kūną.

Patikėję, kad Jėzus Kristus mirė už visas mūsų nuodėmes, esame pakrikštyti į Kristaus kūną. Mes dabar esame Kristaus kūne, visiškai susijungę, susivieniję su Kristumi. Apaštalas Paulius savo laiškuose rašo apie Kristaus kūną kaip apie naują sutvėrimą. Tai kai kas naujo, ko nebuvo anksčiau, tai – naujai Dievo sukurtas kūrinys.

Kas gi buvo prieš Kristaus kūno atsiradimą? Senajame Testamente Dievas buvo Izraelio tautos Dievas. Jis davė žydams įstatymą, sudarė su jais apipjaustymo ir kitas sandoras, davė jiems įvairius pažadus, pažadėjo žydams gausybę palikuonių ir karalystę žemėje. Tais laikais Izraelis buvo Dievo tauta – jokia kita tauta neturėjo tokio statuso. Dievas tuo metu siekė padaryti Izraelį kunigų karalija,

kad jie būtų pavyzdinga, Dievą atstovaujanti tauta žemėje (Iš 19, 5-6; Rom 9, 4-5; Ef 2, 11-12). Kai Jėzus Kristus atėjo į žemę, Jis taip pat buvo atėjęs tik pas Izraelio tautą. Dievas siekė išgelbėti savo tautą, atgimdyti juos iš Dvasios (Mt 1, 21; 15, 24; 10, 5-6; Jn 1, 31; 3, 7). Po Jėzaus Kristaus prisikėlimo Jis toliau siuntė savo mokinius pas Izraelio tautą, siekdamas juos išgelbėti (Apd 3, 19. 24-26). Dievas ir toliau buvo Izraelio tautos Dievas. Tuo metu dar nebuvo Kristaus kūno ir negalėjo būti. Kodėl?

Kristaus kūno gimimas

Prisiminkime, kas yra Kristaus kūnas. Kristaus kūnas – tai žmonių grupė, kurioje nėra skirtumo tarp žydų ir pagonių, kur visi lygūs. Tuo tarpu Izraelio tauta – tai dvylika Izraelio genčių. Tuo metu, kai Izraelio tauta buvo išskirtinė, Dievo išrinkta tauta, pagonys neturėjo jokių privilegijų, jie netgi buvo be Kristaus, be vilties ir be Dievo pasaulyje (Ef 2, 11-12). Tokia tvarka buvo Senajame Testamente ir Jėzaus Kristaus žemiškos tarnystės metu, kai Jis buvo atėjęs išskirtinai pas Izraelio tautą (Mt 15, 24; 10, 5-6). Ar tuo pačiu metu, kai Dievas buvo Izraelio Dievas, o pagonys atmesti, galėjo būti ir Kristaus kūnas, kuriame nėra skirtumo tarp žydo ir pagonies? Ar Dievas, sakydamas: „Šiandien Aš esu Izraelio Dievas“, tuo pat metu galėjo pasakyti: „Šiandien nėra skirtumo tarp žydo ir pagonies“? Ne. Izraelio tauta ir Kristaus kūnas – tai dvi priešingybės, dvi atskiros žmonių grupės. Kol Dievas buvo atskyręs Izraelio tautą nuo kitų tautų, ir buvo skirtumas tarp žydo bei pagonies, tol negalėjo būti Kristaus kūno, kuriame nėra skirtumo tarp žydo ir pagonies.

Kristaus kūnas atsirado Dievui panaikinus skirtumą tarp žydų ir pagonių.

Vienintelis žmogus, Biblijoje rašantis apie naują sutvėrimą, Kristaus kūną, kuriame nėra skirtumo tarp žydų ir pagonių, yra apaštalas Paulius. Niekas anksčiau apie tai nerašė. O jei niekas kitas to nedarė, tuomet, be jokių abejonių, Kristaus kūnas atsirado kartu su apaštalo Pauliaus pasirodymu. Apie Pauliaus pašaukimą skaitome devintame Apaštalu darbu knygos skyriuje. Jėzus Kristus pasirodė jam iš dangaus ir jį išgelbėjo. Nuo to momento Paulius tapo pagonių

apaštalu. Jėzus Kristus jam apreiskė žinią, kuri Pauliaus laiškuose minima kaip „paslaptis“ (Ef 3, 1-9). Apaštalas Paulius rašo Laiške Timotiejui, kad jis yra pirmasis Dievo išgelbėtas nusidėjėlis. Ką Paulius turi omenyje, sakydamas, kad jis yra pirmasis nusidėjėlis? Juk ir prieš jį buvo nemažai išgelbėtų nusidėjėlių! Tiesa ta, kad jis buvo pirmasis nusidėjėlis, išgelbėtas kitaip, nei kiti iki tol. Ne atsitiktinai sutampa tai, kad Paulius pirmas ir vienintelis rašo apie Kristaus kūną ir kad jis pirmasis yra išgelbėtas. Pauliaus – kaip pirmojo nusidėjėlio – išgelbėjimas ir Kristaus kūno atsiradimas yra tiesiogiai susiję. Paulius buvo pirmasis **per naują žinią** išgelbėtas nusidėjėlis, tapęs pirmuoju Kristaus kūno nariu. Kristaus kūnas atsirado su Pauliaus išgelbėjimu ir pašaukimu, aprašomu Apaštalu darbu 9 skyriuje. Per gimtadienį ant torto uždegame žvakutes. Apaštalas Paulius buvo tarsi ta pirmoji ant Kristaus kūno torto uždegta žvakutė. Jis paženklino Kristaus kūno gimtadienį. Jis buvo pirmas, jis buvo pavyzdys visiems kitiems, kurie po jo irgi patikės Kristumi ir taps Kristaus kūno nariai:

„Šitas yra ištikimas pasakymas ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių; iš kurių aš esu pirmas... kad manyje pirmajame Jėzus Kristus parodytų visą ilgą kantrybę kaip pavyzdį tiems, kurie po to įtikės juo amžinajam gyvenimui“ (1Tim 1, 15-16).

Paulius yra Dievo mums paskirtas krikščioniško gyvenimo pavyzdys, kad net ir kasdieniame gyvenime sektume juo:

„Broliai, būkite kartu mano sekėjai...“ „Darykite tai, ko išmokote ir gavote, ir girdėjote, ir matėte manyje, ir ramybės Dievas bus su jumis“ (Fil 3, 17; 4, 9).

Paulius buvo taip stipriai paveiktas jam duotos žinios, kad ji jam tapo jo gyvenimo pagrindu. Tai ne šiaip žinia. Tai – Kristaus skelbimas, tai – Kristus. Ši gyva, Kristaus gyvybės prisotinta žinia užvaldė Pauliaus mąstymą, jo širdį, jo sielą, jo kasdienybę taip, kad jam niekas kitas nerūpėjo. Kristus jam buvo viskas! Todėl skatinamas Šventosios Dvasios Paulius mums rašo, kad mes sektume juo, jo gyvenimo, persisunkusio Kristumi, pavyzdžiu.

Kristaus kūno suplanavimas

Kristaus kūną Dievas buvo iš anksto suplanavęs. Dar prieš sukurdamas pasaulį Dievas jau buvo paruošęs žinią apie Kristaus kūną. Apaštalas Paulius gavo tą žinią, kurioje rašo apie išankstinį Kristaus kūno suplanavimą:

„Tebūna palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais dangaus vietose Kristuje pagal tai, kaip jis mus išsirinko jame prieš pasaulio įkūrimą, kad mes būtume šventi ir be kaltės jo akivaizdoje meilėje...“ (Ef 1, 3-4).

Kol dar nebuvo sukurta žemė ir dangus, Dievas jau buvo nutaręs sukurti Kristaus kūną, Jis iš anksto jį išsirinko būti dangaus vietose ir palaimino jį dvasiniais palaiminimais Kristuje. Kai patikėjome Kristumi, mes iš karto paveldėjome tuos visus dvasinius palaiminimus. Mums jau nieko nebetruksta. Todėl Laiške kolosiečiams rašoma, kad mes esame pripildyti Kristuje. Mūsų pastangos, siekiai ir darbai niekada mums nebūtų pelnę dvasinių palaiminimų, nes tai mes gavome iš Dievo dar prieš pasaulio sukūrimą. Tai įrodo, kad mes nieko iš Dievo negavome savo siekių ir darbų dėka. Ši tiesa mums suteikia užtikrintumą ateitimi.

Liūdna matyti, kad daug krikščionių nuolat siekia Dievo palaiminimų. Vieni pasninkauja, kiti duoda įžadus, dar kiti išpažįsta nuodėmes, ketvirtieji meldžiasi ir prašo, kad Dievas juos palaimintų. Bet argi taip mes gauname Dievo palaiminimus, argi tai mūsų nuopelnas? Visiškai ne! Mums nieko nereikia daryti, mes jau turime visus iki vieno dvasinius palaiminimus.

Pastebėkite dar vieną labai svarbų dalyką – mes esame palaiminti **dvasiniais** palaiminimais. Tai – ne fiziniai, ne matomi palaiminimai. Tai reiškia, kad Dievo palaiminimai veikia tik dvasiniuose dalykuose. Mums neverta tikėtis, kad Dievas mus palaimintų sveikata, turtais ar lengvu gyvenimu. Mums neverta tikėtis, kad Dievas mums suras darbą ar gyvenimo draugą. Mums neverta tikėtis, kad Dievas „sustyguos“ visas mus supančias aplinkybes, kad viskas būtų mūsų patogumui. Visi tie dalykai yra matomi, fiziniai. Tuo tarpu mes vaikštome ne regėjimu, o tikėjimu, kaip rašoma 2 Kor 5, 7.

Kristaus kūno palaiminimai

Kokie yra tie mūsų dvasiniai palaiminimai? Laiške efeziečiams, kur rašoma, kad esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais, toliau yra paminėti kai kurie iš jų.

Rašte rašoma,

- kad Dievas mus, esančius Kristuje, išsirinko, idant mes būtume šventi ir be kaltės, kad mes būtume įvaikinti;
- kad mes esame priimtini Mylimajame;
- kad mes turime atpirkimą per Jo kraują, nuodėmių atleidimą;
- kad Dievas mums Biblijoje atskleidė Savo valios paslaptį;
- kad mes gavome paveldą kartu su Kristumi;
- kad mes esame užantspauduoti Šventąja Dvasia iki mūsų kūno atpirkimo – prisikėlimo;
- kad mumyse, mūsų vidiniame žmoguje, veikia galinga Dievo jėga;
- kad mes esame pakrikštyti Kristaus mirtyje, palaidojime ir prisikėlime (tai reiškia, kad mes esame mirę nuodėmei, išlaisvinti iš nuodėmės ir prisikėlę Dievui);
- kad mes turime taiką su Dievu;
- kad mes esame prikelti kartu su Kristumi ir sėdime su Juo dangaus vietose;
- kad mes jau esame pašlovinti, tai reiškia, kad amžinoji Dievo šlovė mums jau garantuota;
- kad mūsų dabartinis sielvartas gamina mumyse amžiną šlovę;
- kad mus Dievas sustiprina Savo galybe, idant būtume didžiai kantrūs ir visuomet tame džiaugtumės;
- kad Dievas gyvena mūsų fiziniame kūne ir mes turime nuolatinį priėjimą prie Dievo maldoje;
- kad Dievas į visas mūsų maldas atsako ne duodamas viską, ko prašome, bet suteikdamas ramybę, saugojančią mūsų protus ir širdis per Jėzų Kristų;
- kad mes būsime prikelti, kai Jėzus Kristus ateis mūsų pasiimti.

Visus šituos išvardintus palaiminimus mes gavome iš Dievo dovanai – tokių dalykų neįmanoma užsitarnauti ar įgyvendinti savo jėgomis. Tai turėjo padaryti Dievas. Tai mes gavome tą patį momentą,

kai patikėjome Kristaus auka už mūsų nuodėmes ir Jo prisikėlimu. Be abejo, tai – ne visi dvasiniai palaiminimai, visų nesuminėsi.

Dievas šiandien formuoja Kristaus kūną ir, pasitelkdamas visus dvasinius palaiminimus, kuriais esame palaiminti, siekia mus išstobulinti. Mūsų Dievas siekia, kad visi mums duoti dvasiniai palaiminimai paruoštų mus tarnavimui – juk Jis mus sukūrė Kristuje, kad mes atliktume tarnystę (Ef 2, 10). Kaip mus Dievas ruošia ir įgalina tarnystei?..

Proto atnaujinimas Dievo žodžiu

Pirmiausia Dievas nori, kad mes atnaujintume savo protą Dievo žodžiu, nes jame rašoma apie mūsų dvasinius palaiminimus, kokie jie yra ir kaip jie veikia. Apaštalas Paulius mums rašo Laiške romiečiams:

„Ir neprisitaikykite prie šito pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad jūs išmėgintumėte, kas yra ta gera ir priimtina, ir tobula Dievo valia“ (Rom 12, 2).

Mums būtina atnaujinti savo protą Dievo žodžiu, kad mastytume ne taip, kaip esame pratę mąstyti, bet Dievo žodžio suteiktu mąstymu. Atnaujinę protą, – rašoma, – mes išmėginsime gerą, priimtina ir tobula Dievo valia – ką Jis siekia įgyvendinti Kristaus kūne ir kokia turi būti mūsų veikla. Išmėginti – tai išbandyti, patikrinti, kaip tai veikia.

Dievo valia yra užrašyta Rašte. Kitaip tariant, ji yra perteikta Rašto žodžiais. Todėl, norėdami išmėginti žodžiais perteiktą Dievo valia, mes turime išmėginti, kaip tie žodžiai veikia. O tai yra pasiekama tikėjimu – tikint Dievo žodžiais.

Kad tai nebūtų tik mano žodžiai, patikrinkime, ką apie tai sako Raštas.

Tikėjimas Dievo žodžiu

Laiške hebrajams rašoma:

„Nes Dievo žodis gyvas ir galingas, ir aštresnis už bet kokią dviašmenį kalaviją, prasiskverbiantis iki ten, kur atsiskiria siela ir dvasia, ir sąnariai bei kaulų smegenys, ir išvelgiantis mintis bei širdies ketinimus“ (Hbr 4, 12).

Dievo žodis yra gyvas ir galingas, jis atgaivina, jis veikia. Jėzus Kristus sakė, kad Jo žodžiai yra dvasia ir Dievo gyvybė. Ar žinote, kas duoda žmogui gyvybę? Dievo žodis. Kai žmogus išgirsta Dievo žodį, kad Kristus mirė už jo nuodėmes, ir tiki tuo žodžiu, tuomet Dievo žodis atgimdo žmogaus dvasią, suteikia jam Dievo gyvybę. Laiške romiečiams rašoma, kad Kristaus evangelija yra Dievo galia išgelbėjimui, kai žmogus tiki žodžiu. Dievo gyvybė ir galia mums perduodama per užrašytą Kristaus evangeliją. Dievo žodis veikia panašiai, kaip kad mūsų gyslose tekantis kraujas, nešantis gyvybę į visus mūsų organus. Žmogus be kraujo neišgyventų nei sekundės. Panašiai ir Dievo žodis, „itekėjęs“ į mūsų širdį, atgimdė mūsų dvasią ir davė mums Savo gyvybę.

Ištartu žodžiu Dievas sukūrė dangų ir žemę. Laiške korintiečiams rašoma, kad Dievas žodžiu įsakė mūsų širdyse nušvisti Evangelijos šviesai. Netikintiems ta šviesa nenušvinta, nes jie netiki Evangelija (2 Kor 4, 3-4. 6). Mums ji nušvito, mes ją priėmėme tikėjimu. Tikėjimas labai svarbus. Tai – tarsi durys, išleidžiančios Dievo gyvybę ir galią. Tikėjimu mes pasikviečiame į vidų Dievo žodį, priimame jį kaip ilgai lauktą ir išsiilgtą svečią. Tikėdami mes sakome Dievui: „Aš tikiu Tavo Žodžiu, aš esu įsitikinęs, kad Tu padarysi tai, ką sakai Savo žodyje“.

Puikų žmogaus tikėjimo pavyzdį Dievas mums pateikia Laiške romiečiams, pasakodamas apie Abraomą:

„Jis neabejojo Dievo pažadu per netikėjimą; bet buvo stiprus tikėjimu, duodamas Dievui šlovę; ir būdamas pilnai įsitikinęs, kad ką jis yra pažadėjęs, jis yra pajėgus ir įvykdyti“ (Rom 4, 20-21).

Taip ir mes turime tikėti Dievo žodžiu – kad jis veiksmingas, kad jis atlieka tai, kas rašoma. Argi nenuostabu būtų išmėginti, kaip Dievo žodis veikia? Argi nenorėtumėte pastoviai patirti Dievo galios veikimą? Tai įmanoma. Netgi sakyčiau, Dievas nori, kad mes tai patirtume.

Pažiūrėkime, kaip Dievo žodis tapo galingas tesalonikiečiuose. Apaštalas Paulius jiems rašo:

„Dėl šios priežasties mes be paliovos ir dėkojame Dievui, kadangi priėmę Dievo žodį, kurį išgirdote iš mūsų, priėmėte jį ne kaip žmonių žodį, bet kaip jis iš tiesų yra – Dievo žodį, kuris veiksmingai ir veikia jumoje, kurie tikite“ (1 Tes 2, 13).

Daugelis žmonių priima Dievo žodį kaip žmogaus sugalvotą ir užrašytą teoriją: „Tai pasakos... To nebuvo... Dievo nėra... Tai per daug paprasta, per daug gerai, kad būtų tiesa...“ Tačiau tesalonikiečiai priėmė Dievo žodį iš širdies, jie tikėjo, kad tai – ne žmogaus sugalvoti žodžiai, bet tikri Dievo kalbėti žodžiai. Tesalonikiečiai tikėjo Dievo žodžiu, jie tikėjo, kad tai yra tiesa, kad taip kalba Dievas. Jie tikėjo, kad Dievas padarys tai, ką Jis sako. Pažiūrėkime, kas tada įvyko. Rašoma, kad Dievo žodis „veiksmingai ir veikia jumoje, kurie tikite“. Dievo žodis pradėjo galingai veikti Tesalonikų tikinčiuosiuose! Ar jūs tikrai gerai įsiklausėte į šituos žodžius? Rašoma, kad Dievo žodis veikia tuose, kurie juo tiki. Argi Dievo žodis, Kristaus evangelija, nebuvo veiksminga jumoje, kai jūs patikėjote, kad Kristus mirė už jūsų nuodėmes ir prisikėlė? Kristaus evangelija yra Dievo galia išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki (Rom 1, 16). Jūs patikėjote Kristumi, o galingasis Dievo žodis jus išgelbėjo, jums suteikė Dievo gyvybę. Laiške korintiečiams taip pat rašoma, kad Dievas išgelbėja tuos, kurie tiki Jo žodžiu. Dievas išgelbėja žmones Savo žodžio galia, nes Dievo žodis yra gyvas ir galingas!

Pamenu savo pirmuosius krikščioniško gyvenimo žingsnius. Dažnai klausydavau krikščioniškų radijo laidų, lankiau bažnyčia. Buvau mokomas, kad reikia kas dieną išpažinti nuodėmes, nes kitaip Dievas neveiks mano gyvenime, o be viso to aš galiu prarasti išgelbėjimą. Mane tai neramino. Pamenu, vieną vakarą skaičiau Bibliją ir užtikau eilutes, sakančias, kad Dievas man atleido visas nuo-

dėmes, kad aš esu išgelbėtas malone, kad aš esu išteisintas ir turiu taiką su Dievu. Argi tai nenuostabu? Man jau visos nuodėmės atleistos, aš jau esu išgelbėtas malone, tai – Dievo dovana, tai ne mano nuopelnas. Aš jau esu išteisintas, aš jau turiu taiką su Dievu. Visa tai Dievo dovana, vadinasi aš to niekada neprarasiu. Ką aš bedaryčiau, tai niekada nepakeis mano būsenos prieš Dievą, nes aš esu Kristuje, Jame aš turiu Dievo teisumą. Taip parašyta Rašte! Aš patikėjau tais Dievo žodžiais, aš priėmiau juos ne kaip žmogaus, bet kaip Dievo žodžius. Žodžiai mane paveikė, jie tapo veiksmingi manyje! Jie suteikė man tikrą paguodą ir džiaugsmą. Jie sustiprino mano vidinį žmogų. Jie atnaujino mano protą, aš pradėjau kitaip galvoti. Aš nebebijojau prarasti išgelbėjimo, man nebereikia išpažinėti nuodėmių, aš džiaugiuosi amžinu Dievo dovanotu išgelbėjimu.

Ar nuo to pasikeitė mano gyvenimas? Žinoma! Aš esu pilnas džiaugsmo ir padėkos Dievui, juk esu užtikrintas tuo, ką esu gavęs iš Dievo dovanai, ir to niekada neprarasiu. Juk esu palaimintas visais dvasiniais palaiminimais Kristuje (Ef 1, 3). Kodėl gi tuo nesidžiaugti ir už tai nedėkoti Viešpačiui?! Be abejo, tai pakeitė ir mano tarnystę Dievui. Jam jau norisi tarnauti iš dėkingumo: „Ačiū tau Viešpatie už tai, ką man davei Kristuje“. Nebėra baimės jausmo, Jis man atleido, Jis mane vadina teisiu, aš esu priimtinas Kristuje. Belpa su džiaugsmu Jam tarnauti.

Keista kartais išgirsti iš krikščionių lūpų, neva: „Raštas tėra tik žodžiai, kažkokia tai teorija, kuri nėra svarbi“. Liūdna, kai krikščionys Biblijos puslapiuose mato tik sunumeruotas eilutes ir teoriją. Iš tikrųjų, nesvarbu ant kokio popieriaus užrašyti Rašto žodžiai ar koks knygos viršelis. Tačiau labai svarbu, kas tos knygos viduje, kas rašoma Rašte. Biblijoje yra gyvi ir galingi Dievo žodžiai, veikiantys tikinčiame žmoguje.

Apaštalas Paulius džiaugėsi dėl romiečių ir dėkojo Dievui, kad juose veikė Rašto žodžiai. Jis džiaugėsi, kad jie pamatė Dievo žodžių svarbą. Savo laiške jiems Jis rašė:

„Bet ačiū Dievui, kad buvote nuodėmės tarnais, tačiau iš širdies paklusote tam mokslo pavidalui, kuris jums buvo įteiktas. Tad būdami išlaisvinti iš nuodėmės, jūs tapote teisumo tarnai“ (Rom 6, 17-18).

Romiečiai gavo iš apaštalo Pauliaus ar iš jo bendratarnių Dievo žodžio mokslą – „mokslo pavidalą“. Romiečiai iš širdies pakluso Žodžiui. Paklusti iš širdies – tai patikėti. Rašte rašoma, kad žmogus „širdimi tiki teisumui“. Jie kaip ir tesalonikiečiai priėmė Dievo žodį – ne kaip žmogaus, bet kaip Dievo žodį. Vėlgi – tai davė tokį patį rezultatą, kaip ir tesalonikiečiams – Dievo žodis tapo juose veiksmingas. Parašyta, kad romiečiai tapo išlaisvinti iš nuodėmės ir tapo teisumo tarnais. Kas galėjo romiečius išlaisvinti iš nuodėmės? Tas „mokslo pavidalas“, kuriam jie pakluso iš širdies. Kai jie patikėjo Dievo žodžiu, jis tapo juose veiksmingas ir galingas. Žmogus pats niekada negalėtų išsivaduoti iš nuodėmės, nes tai neįmanoma. Žmogui išgelbėti reikalinga galinga Dievo jėga. Dievas išgelbėjo romiečius Savo galingu žodžiu. Romiečiai tapo nebe nuodėmės, bet teisumo tarnais. Tą patį Dievas gali ir mums padaryti. Šeštame Laiško romiečiams skyriuje apaštalas Paulius mums išdėsto tą patį „mokslo pavidalą“, kuris gali mus išvaduoti iš nuodėmės.

Jokiu būdu nenoriu numenkinti kitų šio laiško skyrių, bet manau, kad šeštąjį skyrių mes turėtume užsirašyti savo širdyje ir pastoviai nešiotis savyje. Šiame skyriuje rašoma, kad mes mirėme kartu su Kristumi, esame nukryžiuoti, mirę nuodėmei, išlaisvinti, kad jai nebetarnautume. Taip pat esame prisikėlę kartu su Juo, kad tarnautume Dievui, kad būtume teisumo tarnai. Dievas mums tai padarė. Tai tiesa, tai realybė! Mums tereikia iš širdies paklusti tiems užrašytiems žodžiams, mums tereikia tuo tikėti. Paulius mus ragina tai daryti:

„Taip pat ir jūs laikykite save iš tikrųjų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“ (Rom 6, 11).

Kadangi iš tiesų esame išlaisvinti iš nuodėmės ir tapę Dievo tarnais, tai ir tikėkime tuo, iš tiesų laikykime save mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui. Jei mes tikėsime Dievo žodžiu ir jam paklusime, jis taps veiksmingas mumyse ir kasdien vaduos mus iš mūsų nuodėmingos prigimties, kaip tai padarė ir su romiečiais.

Penkioliktame Laiško romiečiams skyriuje rašoma:

„Na, o vilties Dievas tepripildo jus džiaugsmu ir ramybe...“

Argi tai nenuostabi eilutė? Argi nenorėtumėte būti kupini ramy-

bės ir džiaugtis, kai pastovus suspaudimas ar vidiniai pergyvenimai, susiklosčiusios aplinkybės, neleidžia būti ramiam ir džiaugsmingam? Būtų nuostabu tokiam būti, ar ne? Toliau Laiške romiečiams rašoma, kaip Dievas pripildo jus džiaugsmu ir ramybe: „Kai tikite...“ (Rom 15, 13).

Ką jums reikia daryti, kad būtumėte pripildyti džiaugsmu ir ramybe? Reikia tikėti. Bet nepamirškite – tikėjimas Rašte reiškia pasitikėjimą Dievo žodžiu (Rom 10, 17).

Paulius rašo tesalonikiečiams:

„Guoskite vienas kitą šitais žodžiais“ (1 Tes 4, 18).

Argi nenuostabu, Dievo žodžiai gali paguosti? Tai – Dievo žodžių veikimas žmogaus viduje. Pasaulyje nėra paguodos, nėra ramybės, nėra džiaugsmo, nėra vilties. Tik Dievo žodis gali jums tai suteikti ir sustiprinti jus iš vidaus, kai jūs tikite Dievo žodžiais.

Liūdna matyti tikinčiuosius, kurie ieško Dievo veiklos matuose dalykuose. Jie bando išžiūrėti ją savo sveikatos būklėje, savo pragyvenimo lygyje, savo šeimos gausume, savo asmeninio gyvenimo sėkmėje, įvairiose aplinkybėse ir ženkluose. Be abejo, praeityje, kai Dievas buvo Izraelio Viešpats, Jis veikė per tuos dalykus. Tačiau šiandien Dievas formuoja visiškai naują sutvėrimą – Kristaus kūną, ir jame veikia kitaip, nei kadaise veikė Izraelio tautoje. Kaip praeityje Dievas buvo Izraelio tautos Dievas ir jai apsireikšdavo tam tikrais Jo nustatytais būdais, taip ir šiandieninė Dievo veikla Kristaus kūne yra unikali, nes Dievas apsireiškia Kristaus kūnui nustatytais būdais. Tai, kas anksčiau buvo taikytina Izraeliui, šiandien netaikoma Kristaus kūnui. Krikščionys šiandien tikisi pamatyti Izraelio Dievo veiklą, atskleistą Senajame Testamente, Mato, Morkaus, Luko ir Jono knygoje. Tačiau Dievas šiandien nebėra Izraelio Dievas, ir Jo veikla nebe tokia, kaip buvo anksčiau.

Dievo veikla šiandien nematoma fizine akimi, kaip nematomas ir Dievo žodžio veikimas, nes tai vyksta tikinčiojo viduje (2 Kor 4, 16, 18). Žinoma, mes matome, kai tikintieji atlieka tarnystę, bet ji jau yra Dievo Žodžio veikimo viduje rezultatas.

Jei Dievas šiandien ir griaua tvirtoves, tai Jis tai daro Savo Žodžiu mūsų viduje:

„Nes mūsų kovos ginklai nėra kūniški, bet galingi per Dievą tvirtovėms griauti; nuversdami sumanymus ir visa, kas aukšta, kas išsikelia prieš Dievo pažinimą, ir pristatydami nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui“ (2 Kor 10, 4-5).

Dievo pažinimas nuverčia visas mūsų neklusnias mintis kaip tvirtoves ir pristato jas nelaisvėn, kad paklustų Kristui. Apaštalas Paulius skelbė Malonės evangeliją, Kristaus evangeliją, kurią jis vadino Kristumi. Šiai Evangelijai mes turime paklusti tikėjimu, kad patirtume galingą Dievo veikimą mūsų viduje.

„Bet šį lobį [Šlovingąją evangeliją] mes turime žemiškuose induose, kad pranokstanti jėga būtų iš Dievo, o ne iš mūsų“ (2 Kor 4, 7).

Mumyse turi gyventi Pauliaus skelbiama Šlovingoji evangelija, kad per šios Evangelijos žodžius patirtume pranokstančią Dievo galią mūsų viduje. Tada mumyse gyvens Kristus, ir mes darysime Kristaus teisumo darbus (2 Kor 4, 10-11; Fil 1, 11). Argi mes ne tam sukurti Kristuje? Argi ne geriems darbams? Juk Dievas nori, kad mes taip gyventume, juk Jis mus sukūrė Savo tikslui (Ef 2, 10). Tai taps realybe, kai mes tikėjimu paklusime veiksmingiems Dievo žodžiams.

Taigi – galvodami apie Dievo visavaldystę, visuomet prisiminkite Jo žodžio galią. Dievas įgyvendins tai, ką užrašė Savo žodyje – to niekas nepakeis. Taip pat galingai Jis veikia ir mumyse, jei mes tikime Jo žodžiu. Jis ir mumyse nori būti visavaldis Viešpats, tik mes turime išilesti Jo žodį. Todėl „tegul Kristaus žodis turingai gyvena jumoje“ (Kol 3:16).

Tebūna Kristaus žodis visavaldis jūsų vidiniame žmoguje!

